Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (druga izba)

z dnia 23 września 2015 r.*

Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty będące w posiadaniu ECHA — Dokumenty pochodzące od osoby trzeciej — Termin wyznaczony na udzielenie odpowiedzi na wniosek o udzielenie dostępu — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych osoby trzeciej — Wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji — Nadrzędny interes publiczny — Informacje o środowisku — Emisje do środowiska

W sprawie T-245/11

ClientEarth, z siedzibą w Londynie (Zjednoczone Królestwo),

The International Chemical Secretariat, z siedzibą w Göteborgu (Szwecja),

reprezentowane przez adwokata S. Kircha,

strona skarżąca,

przeciwko

Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA), reprezentowanej przez M. Heikkilä, A. Iber oraz T. Zbihleja, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez D. Abrahamsa, barrister,

stronie pozwanej,

popieranej przez:

Komisję Europejską, reprezentowaną początkowo przez E. Manhaevego, S. Olivera oraz C. ten Dam, następnie przez E. Manhaevego, S. Olivera oraz F. Clotuche-Duvieusart, a w końcu przez E. Manhaevego, F. Clotuche-Duvieusart oraz J. Tomkima, działających w charakterze pełnomocników,

oraz przez

European Chemical Industry Council (Cefic), z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowaną przez Y. van Gervena oraz M. Bronckersa, avocats,

interwenientów,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji ECHA z dnia 4 marca 2011 r. dotyczącej odmowy dostępu do informacji przedstawionych w ramach procedury rejestracji niektórych substancji chemicznych,

* Język postępowania: angielski.

SĄD (druga izba),

w składzie: M.E. Martins Ribeiro (sprawozdawca), prezes, S. Gervasoni i L. Madise, sędziowie,

sekretarz: L. Grzegorczyk, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 30 stycznia 2015 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

A – *Prawo międzynarodowe*

1. *Porozumienie TRIPS*

1 Porozumienie w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) z dnia 15 kwietnia 1994 r. (Dz.U. L 336, s. 214, zwane dalej „porozumieniem TRIPS"), stanowiące załącznik 1C do porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO) (Dz.U. 1994, L 336, s. 3), zawiera część II zatytułowaną „Normy dotyczące dostępności, zakresu i korzystania z praw własności intelektualnej". W tej części, w sekcji 7 zatytułowanej „Ochrona informacji nieujawnionej", zawarto art. 39 o następującym brzmieniu:

„1. Dla zapewnienia skutecznej ochrony przed nieuczciwą konkurencją, jak postanowiono w artykule 10bis Konwencji paryskiej (1967), członkowie będą chronić informację nieujawnioną zgodnie z ustępem 2, a także dane przedstawione rządowi lub agencjom rządowym zgodnie z ustępem 3.

2. Osoby fizyczne i prawne będą miały możliwość zapobiegania temu, aby informacje pozostające w sposób zgodny z prawem pod ich kontrolą nie zostały ujawnione, nabyte lub użyte bez ich zgody przez innych, w sposób sprzeczny z uczciwymi praktykami handlowymi, tak długo, jak takie informacje:

a) są poufne w tym sensie, że jako całość lub w szczególnym zestawie i zespole ich elementów nie są ogólnie znane lub łatwo dostępne dla osób z kręgów, które normalnie zajmują się tym rodzajem informacji;

b) mają wartość handlową dlatego, że są poufne; i

c) poddane zostały przez osobę, pod której legalną kontrolą informacje te pozostają, rozsądnym w danych okolicznościach działaniom dla utrzymania ich poufności.

3. Członkowie wymagający jako warunku wydania zezwolenia na wprowadzenie do obrotu farmaceutyków lub produktów chemicznych przeznaczonych dla rolnictwa, w których wykorzystane są nowe jednostki chemiczne, przedstawienia niejawnych testów lub innych danych, których uzyskanie wymaga znacznego wysiłku, będą chronić takie dane przed nieuczciwym wykorzystaniem w celach handlowych. Ponadto członkowie będą chronić takie dane przed ujawnieniem, z wyjątkiem sytuacji, gdy konieczna jest ochrona odbiorców, lub chyba że podjęte zostaną kroki dla zapewnienia, że takie dane będą chronione przed nieuczciwym wykorzystaniem w celach handlowych".

2. *Konwencja z Aarhus*

2 Konwencja o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska została podpisana w Aarhus w dniu 25 czerwca 1998 r. (zwana dalej „konwencją z Aarhus").

3 Artykuł 2 pkt 3 konwencji z Aarhus stanowi:

„»Informacja dotycząca środowiska« oznacza każdą informację w pisemnej, wizualnej, słownej, elektronicznej lub jakiejkolwiek innej materialnej formie, dotyczącą:

a) stanu elementów środowiska, takich jak powietrze i atmosfera, woda, gleba, grunty, krajobraz i obiekty przyrodnicze, różnorodność biologiczna oraz jej składniki, w tym genetycznie zmodyfikowane organizmy, oraz wzajemnego oddziaływania pomiędzy tymi elementami;

b) czynników, takich jak substancje, energia, hałas i promieniowanie, a także działań i środków, włączając w to środki administracyjne, porozumienia dotyczące ochrony środowiska, wytyczne polityki, ustawodawstwo, plany i programy, które mają lub mogą mieć wpływ na elementy środowiska w zakresie określonym powyżej w literze a) […];

c) stanu zdrowia i bezpieczeństwa ludzi, warunków życia ludzkiego, miejsc o znaczeniu kulturowym oraz obiektów budowlanych, w zakresie, w jakim wpływa lub może wpływać na nie stan elementów środowiska lub, za pośrednictwem tych elementów, czynniki, działania lub środki wymienione w literze b)".

4 Artykuł 3 ust. 1 konwencji z Aarhus ma następujące brzmienie:

„Każda ze stron podejmuje niezbędne ustawodawcze, administracyjne i inne środki, włączając w to środki zapewniające zgodność pomiędzy postanowieniami realizującymi postanowienia niniejszej konwencji odnoszące się do informacji, udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości, jak również właściwe środki egzekucyjne dla ustanowienia i utrzymania jasnych, przejrzystych i spójnych ram dla realizacji postanowień niniejszej konwencji".

5 Artykuł 4 ust. 1–4 konwencji z Aarhus ma następujące brzmienie:

„1. Każda ze stron zapewnia, że zgodnie z poniższymi postanowieniami niniejszego artykułu władze publiczne, w odpowiedzi na żądanie udzielenia informacji dotyczących środowiska, udostępniają społeczeństwu, w ramach ustawodawstwa krajowego, taką informację, w tym również, na żądanie i w zgodzie z literą b), kopie konkretnej dokumentacji zawierającej lub obejmującej taką informację:

a) bez konieczności wykazywania jakiegokolwiek interesu;

b) w żądanej formie, chyba że:

i) uzasadnione jest udostępnienie jej przez władzę publiczną w innej formie, w którym to przypadku podać należy przyczyny udostępnienia jej w tej formie; lub

ii) informacja jest już powszechnie dostępna w innej formie.

2. Informacje dotyczące środowiska, o których mowa w ustępie 1, udostępnia się tak szybko, jak tylko to możliwe, lecz nie później niż jeden miesiąc po zgłoszeniu żądania, chyba że zakres i stopień skomplikowania informacji uzasadnia przedłużenie tego okresu do dwóch miesięcy od żądania. Wnioskodawca jest informowany o każdym przedłużeniu oraz przyczynach je uzasadniających.

3. Można odmówić udzielenia informacji dotyczącej środowiska, jeżeli:

a) władza publiczna, do której żądanie jest skierowane, nie posiada żądanej informacji dotyczącej środowiska;

b) żądanie jest oczywiście bezzasadne lub sformułowane w sposób zbyt ogólny; lub

c) żądanie dotyczy materiału będącego w trakcie kompletowania albo dotyczy wewnętrznego komunikowania się władz publicznych, jeżeli takie wyłączenie jest przewidziane w prawie krajowym lub zwyczajowej praktyce, biorąc pod uwagę społeczny interes przemawiający za ujawnieniem informacji.

4. Można odmówić udzielenia informacji dotyczącej środowiska, jeżeli ujawnienie jej miałoby szkodliwy wpływ na:

a) poufność postępowania prowadzonego przez władze publiczne, tam gdzie zachowanie takiej poufności jest przewidziane przez prawo krajowe;

b) stosunki międzynarodowe, obronę narodową lub bezpieczeństwo publiczne;

c) wymiar sprawiedliwości, prawo do bezstronnego procesu lub zdolność prowadzenia przez władzę publiczną dochodzenia w sprawach karnych lub dyscyplinarnych;

d) tajemnicę handlową lub przemysłową, jeżeli tajemnica taka jest chroniona przez prawo dla obrony uzasadnionych interesów gospodarczych; mieszczące się w tych ramach informacje o wprowadzanych zanieczyszczeniach [emisjach] mające znaczenie dla ochrony środowiska należy ujawniać;

e) prawa własności intelektualnej;

f) poufność danych lub akt osobowych dotyczących osoby fizycznej, tam gdzie zachowanie takiej poufności jest przewidziane przez prawo krajowe, a osoba ta nie zgadza się na ujawnienie społeczeństwu informacji;

g) interesy strony trzeciej, która dostarczyła żądanej informacji, nie będąc lub potencjalnie nie będąc prawnie zobowiązaną do uczynienia tego i kiedy strona ta nie zgadza się na ujawnienie takich materiałów; lub

h) środowisko, którego informacja dotyczy, tak jak miejsca lęgowe rzadkich gatunków.

Powyższe powody umożliwiające odmowę są interpretowane w sposób zawężający, biorąc pod uwagę społeczny interes przemawiający za ujawnieniem informacji i to, czy żądana informacja dotyczy wprowadzania zanieczyszczeń [emisji] do środowiska".

B – *Prawo Unii*

1. *Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001*

6 Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43) w art. 2 stanowi, że każdy obywatel Unii Europejskiej, każda osoba fizyczna lub prawna zamieszkała lub mająca siedzibę w państwie członkowskim ma prawo dostępu do dokumentów instytucji, z zastrzeżeniem zasad, warunków i ograniczeń określonych we wspomnianym rozporządzeniu.

7 Zgodnie z jego art. 2 ust. 3 rozporządzenie to „stosuje się do wszystkich dokumentów przechowywanych przez instytucję, tj. dokumentów sporządzanych lub otrzymywanych przez nią i pozostających w jej posiadaniu, we wszystkich obszarach działalności Unii Europejskiej”.

8 Artykuł 4 rozporządzenia nr 1049/2001, zatytułowany „Wyjątki”, ma następujące brzmienie:

„[…]

2. Instytucje odmawiają dostępu do dokumentu w przypadku, gdy ujawnienie go naruszyłoby ochronę:

— interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej, w tym własności intelektualnej,

[…]

chyba że za ujawnieniem przemawia nadrzędny interes publiczny.

3. Dostęp do dokumentu sporządzonego przez instytucję na użytek wewnętrzny lub otrzymanego przez instytucję, który odnosi się do spraw, w przypadku których decyzja nie została podjęta przez instytucję, nie zostaje udzielony, jeśli ujawnienie takiego dokumentu poważnie naruszyłoby proces podejmowania decyzji przez tę instytucję, chyba że za ujawnieniem przemawia nadrzędny interes publiczny.

4. W odniesieniu do dokumentów stron trzecich instytucja konsultuje się ze stroną trzecią w celu oceny, czy wyjątek przewidziany w ust. 1 lub 2 ma zastosowanie, chyba że nie ma wątpliwości, że dokument ten podlega lub nie podlega ujawnieniu.

[…]

6. Jeśli jakiekolwiek wyjątki dotyczą jedynie części dokumentu, którego dotyczy wniosek o ujawnienie, pozostałe części dokumentu zostają ujawnione.

[…]”.

9 Artykuł 6 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1049/2001 ma następujące brzmienie:

„2. Jeśli wniosek nie jest wystarczająco precyzyjny, instytucja zwraca się do wnioskodawcy o wyjaśnienie wniosku i pomaga w tym wnioskodawcy, na przykład dostarczając informacji o korzystaniu z publicznych rejestrów dokumentów.

3. W przypadku wniosków odnoszących się do bardzo długiego dokumentu lub bardzo dużej liczby dokumentów zainteresowana instytucja może nieformalnie porozumieć się z wnioskodawcą w celu znalezienia właściwego rozwiązania”.

10 Artykuł 7 rozporządzenia nr 1049/2001, zatytułowany „Rozpatrywanie wniosków wstępnych”, ma następujące brzmienie:

„1. Wniosek o dostęp do dokumentu rozpatrywany jest niezwłocznie. Wnioskodawcy przesyłane jest potwierdzenie wpłynięcia wniosku. W ciągu 15 dni roboczych od daty rejestracji wniosku instytucja albo udziela dostępu do żądanego dokumentu oraz zapewnia w tym okresie dostęp do dokumentu zgodnie z art. 10, albo, w pisemnej odpowiedzi, podaje przyczyny całkowitej lub częściowej odmowy oraz informuje wnioskodawcę o jego prawie do złożenia ponownego wniosku zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.

2. W przypadku całkowitej lub częściowej odmowy wnioskodawca może w ciągu 15 dni roboczych od daty otrzymania odpowiedzi od instytucji złożyć ponowny wniosek, w którym zwraca się do instytucji o ponowne rozpatrzenie jej decyzji.

3. […]

4. Brak odpowiedzi ze strony instytucji w przewidzianym terminie uprawnia wnioskodawcę do złożenia ponownego wniosku”.

11 Artykuł 8 rozporządzenia nr 1049/2001, zatytułowany „Rozpatrywanie ponownych wniosków”, stanowi:

„1. Ponowny wniosek rozpatrywany jest niezwłocznie. W ciągu 15 dni roboczych od dnia rejestracji takiego wniosku instytucja albo udziela dostępu do żądanego dokumentu i zapewnia w tym okresie dostęp do dokumentu zgodnie z art. 10 albo, w pisemnej odpowiedzi, podaje przyczyny całkowitej lub częściowej odmowy. W przypadku całkowitej lub częściowej odmowy instytucja informuje wnioskodawcę o dostępnych dla niego środkach prawnych, a mianowicie wszczęciu postępowania sądowego przeciwko instytucji lub złożeniu skargi u Rzecznika Praw Obywatelskich, na warunkach ustanowionych odpowiednio w art. 230 i 195 traktatu WE.

2. W przypadkach wyjątkowych, na przykład w przypadku wniosku odnoszącego się do bardzo długiego dokumentu lub bardzo dużej liczby dokumentów, termin przewidziany w ust. 1 może zostać przedłużony o kolejne 15 dni roboczych, pod warunkiem że wnioskodawca zostanie powiadomiony z wyprzedzeniem i z podaniem szczegółowych powodów.

3. Brak odpowiedzi ze strony instytucji w przewidzianym terminie uznawany jest za odpowiedź odmowną i uprawnia wnioskodawcę do wszczęcia postępowania sądowego przeciwko instytucji lub złożenia skargi do Rzecznika Praw Obywatelskich, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami traktatu WE”.

12 Artykuł 10 rozporządzenia nr 1049/2001, zatytułowany „Dostęp po złożeniu wniosku”, ma następujące brzmienie:

„1. Wnioskodawca uzyskuje dostęp do dokumentów albo poprzez zapoznanie się z nimi na miejscu, albo poprzez otrzymanie kopii, w tym, jeśli taka jest dostępna, kopii elektronicznej, zgodnie z preferencjami wnioskodawcy. Kosztami wytworzenia i przesłania kopii można obciążyć wnioskodawcę. Opłata taka nie przekracza rzeczywistego kosztu wytworzenia i przesłania kopii. Zapoznanie się z dokumentem na miejscu, skopiowanie mniej niż 20 stron A4 oraz bezpośredni dostęp w formie elektronicznej lub poprzez rejestr są bezpłatne.

2. Jeśli dokument został już ujawniony przez zainteresowaną instytucję i jest łatwo dostępny dla wnioskodawcy, instytucja może wywiązać się ze swego obowiązku udostępnienia dokumentu poprzez poinformowanie wnioskodawcy, w jaki sposób można uzyskać dokument, którego dotyczy wniosek.

3. Dokumenty dostarczane są w istniejącej wersji i formacie (w tym także w formacie elektronicznym lub w formacie alternatywnym, takim jak pismo Braille’a, duży druk lub nagranie) z pełnym poszanowaniem preferencji wnioskodawcy”.

2. *Dyrektywa 2003/4/WE*

13 Artykuł 2 dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. L 41, s. 26) ma następujące brzmienie:

„Dla potrzeb niniejszej dyrektywy:

1) »Informacje o środowisku« oznaczają informacje w formie pisemnej, wizualnej, dźwiękowej, elektronicznej lub innej formie materialnej, dotyczące:

   a) stanu elementów środowiska, takich jak powietrze i atmosfera, woda, gleba, powierzchnia ziemi, krajobraz oraz stanu obszarów naturalnych, włączając w to bagna, obszary nadmorskie i morskie, biologiczną różnorodność i jej składniki, w tym organizmy genetycznie zmodyfikowane, oraz wzajemnych oddziaływań pomiędzy tymi elementami;

   b) czynników, takich jak substancje, energia, hałas, promieniowanie lub odpady, […] emisje, zrzuty i inne rodzaje zanieczyszczeń wprowadzanych do środowiska, które wpływają lub mogą wpłynąć na elementy środowiska, o których mowa w lit. a);

   c) środków (łącznie ze środkami administracyjnymi), takich jak polityki, przepisy prawne, plany, programy, porozumienia w sprawie ochrony środowiska, oraz działań wpływających lub mogących wpłynąć na elementy i czynniki, o których mowa w lit. a) i b), jak również środków i działań, które mają na celu ochronę tych elementów;

   […]

   f) stanu ludzkiego zdrowia i bezpieczeństwa, łącznie, gdzie właściwe, ze skażeniem łańcucha pokarmowego, warunkami życia człowieka, obiektami kultury i budowlami w stopniu, w jakim oddziałują na nie lub mogą oddziaływać: stan elementów środowiska, o których mowa w lit. a) lub, poprzez te elementy, czynniki i środki, o których mowa w lit. b) i c).

[…]”.

3. *Rozporządzenie REACH*

14 Motyw 117 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE, (Dz.U. L 396, s. 1), ze zmianami (zwanego dalej „rozporządzeniem REACH”), ma następujące brzmienie:

„Obywatele UE powinni mieć dostęp do informacji na temat chemikaliów, na których działanie mogą być narażeni, by mogli podejmować świadome decyzje odnośnie do stosowania przez siebie chemikaliów. Przejrzystym sposobem realizacji tego celu jest zapewnienie im bezpłatnego i łatwego dostępu do podstawowych danych zgromadzonych w bazie danych Agencji, w tym krótkich opisów niebezpiecznych właściwości substancji, wymogów dotyczących ich oznakowania oraz odpowiednich przepisów wspólnotowych, w tym dotyczących dozwolonych zastosowań oraz środków kontroli ryzyka. Agencja i państwa członkowskie powinny umożliwiać dostęp do informacji zgodnie z dyrektywą

2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska, rozporządzeniem [nr 1049/2001] oraz konwencją [z Aarhus]".

15 Motyw 118 rozporządzenia REACH ma następujące brzmienie:

„Ujawnienie informacji na podstawie niniejszego rozporządzenia podlega szczególnym wymogom rozporządzenia (WE) nr 1049/2001. Rozporządzenie to określa wiążące terminy ujawniania informacji oraz gwarancje proceduralne, w tym prawo do odwołania. Zarząd powinien przyjąć praktyczne ustalenia w zakresie stosowania tych wymogów wobec Agencji".

16 Zgodnie z art. 1 ust. 1 rozporządzenia REACH jego celem „jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia i środowiska, w tym propagowanie alternatywnych metod oceny zagrożeń stwarzanych przez substancje, a także swobodnego obrotu substancjami na rynku wewnętrznym przy jednoczesnym wsparciu konkurencyjności i innowacyjności".

17 Artykuł 3 rozporządzenia REACH, zatytułowany „Definicje", stanowi:

„W rozumieniu niniejszego rozporządzenia:

1) substancja: oznacza pierwiastek chemiczny lub jego związki w stanie, w jakim występują w przyrodzie lub zostają uzyskane za pomocą procesu produkcyjnego, z wszelkimi dodatkami wymaganymi do zachowania ich trwałości oraz wszelkimi zanieczyszczeniami powstałymi w wyniku zastosowanego procesu, wyłączając rozpuszczalniki, które można oddzielić bez wpływu na stabilność i skład substancji;

[…]

12) wprowadzenie do obrotu: oznacza odpłatne lub nieodpłatne dostarczenie lub udostępnienie stronie trzeciej […];

[…]

15) półprodukt: oznacza substancję, która jest produkowana, zużywana lub stosowana wyłącznie do przetwarzania chemicznego (zwanego dalej »syntezą«) w celu przekształcenia jej w inną substancję […]".

18 Artykuł 6 rozporządzenia REACH, zatytułowany „Ogólny obowiązek rejestracji substancji w ich postaci własnej lub jako składników mieszanin", w ust. 1 stanowi:

„O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, każdy producent lub importer substancji, w jej postaci własnej lub jako składnika jednego lub większej liczby mieszanin, w ilości co najmniej 1 tony rocznie, przedkłada Agencji dokumenty rejestracyjne".

19 Zgodnie z art. 10 lit. a) ppkt (xi) rozporządzenia REACH, zatytułowanym „Informacje przedkładane dla celów ogólnej rejestracji", dane rejestracyjne obejmują dokumentację techniczną zawierającą „wniosek określający, które spośród informacji wymienionych w art. 119 ust. 2 […] nie powinny być [zdaniem producenta lub importera] udostępniane przez Internet zgodnie z art. 77 ust. 2 lit. e), w tym uzasadnienie ewentualnej szkodliwości opublikowania tych informacji dla interesów handlowych producenta lub importera lub jakichkolwiek innych zainteresowanych stron".

20 Zawarty w tytule X, zatytułowanym „Agencja”, art. 77 ust. 2 rozporządzenia REACH, zatytułowany „Zadania”, stanowi:

„Sekretariat podejmuje następujące zadania:

[…]

e) tworzy i prowadzi jedną lub więcej baz danych zawierających informacje o wszystkich zarejestrowanych substancjach […]. Nieodpłatnie udostępnia publicznie za pośrednictwem Internetu informacje określone w art. 119 ust. 1 i 2, z wyjątkiem uznania [wniosku] przedstawione[go] na mocy art. 10 lit. a) ppkt (xi) za uzasadnion[y]. Agencja udostępnia na żądanie inne informacje zawarte w tych bazach danych zgodnie z art. 118.

[…]”.

21 Artykuł 118 rozporządzenia REACH, zatytułowany „Dostęp do informacji”, ma następujące brzmienie:

„1. Do dokumentów znajdujących się w posiadaniu Agencji ma zastosowanie rozporządzenie (WE) nr 1049/2001.

2. Ujawnienie poniższych informacji uznawane jest zwykle za podważające ochronę interesów handlowych osoby zainteresowanej:

[…]

c) dokładna ilość substancji [lub mieszaniny] produkowanej lub wprowadzanej do obrotu;

d) powiązania pomiędzy producentem lub importerem i dystrybutorami lub dalszymi użytkownikami.

W przypadku konieczności podjęcia pilnych działań w celu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa człowieka lub ochrony środowiska, np. w sytuacjach nagłych, Agencja może ujawnić informacje, o których mowa w niniejszym ustępie.

3. Do dnia 1 czerwca 2008 r. Zarząd przyjmuje praktyczne ustalenia w celu wykonania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, w tym środki odwoławcze i zaradcze niezbędne do weryfikacji częściowego lub pełnego odrzucenia wniosku o zapewnienie poufności.

4. Decyzje podejmowane przez Agencję zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 mogą być przedmiotem skargi do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich lub postępowania przez Trybunałem Sprawiedliwości, na podstawie, odpowiednio, art. 195 i 230 traktatu”.

22 Artykuł 119 rozporządzenia REACH, zatytułowany „Dostęp publiczny drogą elektroniczną”, ma następujące brzmienie:

„1. Następujące informacje znajdujące się w posiadaniu Agencji dotyczące substancji w ich postaci własnej, jako składników mieszaniny lub w wyrobach, są nieodpłatnie udostępniane publicznie przez Internet zgodnie z art. 77 ust. 2 lit. e):

[…]

2. Poniższe informacje dotyczące substancji w ich postaci własnej, jako składników mieszanin lub w wyrobach, są nieodpłatnie udostępniane publicznie przez Internet zgodnie z art. 77 ust. 2 lit. d) z wyjątkiem sytuacji, w której strona przedkładająca te informacje przedstawi uzasadnienie zgodnie

z art. 10 lit. a) ppkt (xi) dotyczące przyczyn ewentualnej szkodliwości publikacji tych informacji dla interesów handlowych rejestrującego lub wszelkich innych zainteresowanych stron, a Agencja uzna to uzasadnienie za słuszne:

[…]

b) całkowity zakres wielkości obrotu (tzn. 1–10 ton, 10–100 ton, 100–1000 ton lub ponad 1000 ton), w którym zarejestrowana została dana substancja;

[…]

d) informacje zawarte w karcie charakterystyki, inne niż wymienione w ust. 1;

[…]".

23 Załącznik II do rozporządzenia REACH odnosi się do „wymagań dotyczących sporządzania kart charakterystyki". Punkt 1.1 sekcji 1 tego załącznika, zatytułowanej „Identyfikacja substancji/mieszaniny i identyfikacja spółki/przedsiębiorstwa", stanowi:

„W niniejszej sekcji karty charakterystyki określa się sposób […] podawania w karcie charakterystyki […] nazwy dostawcy substancji lub mieszaniny oraz danych kontaktowych dostawcy substancji lub mieszaniny, łącznie z danymi kontaktowymi w razie nagłych wypadków".

24 Punkt 1.3. sekcji 1 załącznika II, zatytułowany „Dane dotyczące dostawcy karty charakterystyki", ma następujące brzmienie:

„Podaje się nazwę dostawcy, niezależnie od tego, czy jest to producent, importer, wyłączny przedstawiciel, dalszy użytkownik czy dystrybutor. Zamieszcza się pełny adres i numer telefonu dostawcy, a także adres e-mail kompetentnej osoby odpowiedzialnej za kartę charakterystyki.

W przypadku gdy dostawca nie ma siedziby w państwie członkowskim, w którym substancja lub mieszanina jest wprowadzana do obrotu, a dostawca wyznaczył osobę odpowiedzialną za kartę w tym państwie członkowskim, dodatkowo podaje się pełny adres i numer telefonu tej osoby.

W przypadku rejestrujących informacje muszą być spójne z informacjami dotyczącymi tożsamości producenta lub importera podanymi w dokumentach rejestracyjnych.

W przypadku powołania wyłącznego przedstawiciela można również zamieścić dane dotyczące producenta substancji lub wytwórcy mieszaniny spoza Unii".

25 Załącznik VI do rozporządzenia REACH, zatytułowany „Wymagania w zakresie informacji, o których mowa w art. 10", w części zatytułowanej „Informacje, o których mowa w art. 10 lit. a) ppkt (i)–(v)", w pkt 3, zatytułowanym „Informacje o produkcji i zastosowaniach substancji", stanowi:

„3.1. Całkowita produkcja, ilości wykorzystane do produkcji wyrobu podlegającego rejestracji lub roczny import przypadający na rejestrującego w tonach w:

roku kalendarzowym będącym rokiem rejestracji (ilość szacunkowa)

[…]

3.3. Wskazanie ilości substancji przeznaczonej na użytek własny".

4. *Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006*

26 Motyw 3 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13) ma następujące brzmienie:

„[…] Przepisy prawa wspólnotowego powinny być zgodne z tą Konwencją”.

27 Motyw 8 rozporządzenia nr 1367/2006 ma następujące brzmienie:

„Definicja informacji dotyczącej środowiska zawarta w niniejszym rozporządzeniu obejmuje informacje dotyczące stanu środowiska, niezależnie od ich formy. Definicja ta, która została dostosowana do definicji przyjętej do celów dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska, jest tej samej treści, co definicja ustanowiona w Konwencji z Aarhus. Definicja »dokumentu« zawarta w rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001 obejmuje informacje dotyczące środowiska w rozumieniu niniejszego rozporządzenia”.

28 Motyw 12 rozporządzenia nr 1367/2006 ma następujące brzmienie:

„Konwencja z Aarhus wzywa do zapewnienia społeczeństwu dostępu do informacji dotyczących środowiska na wniosek lub poprzez aktywne rozpowszechnianie informacji przez władze objęte Konwencją. Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 ma zastosowanie do Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, jak również do agencji i podobnych organów ustanowionych na mocy aktu prawnego Wspólnoty. Rozporządzenie to ustala zasady dla tych instytucji, które w dużej mierze są zgodne z zasadami ustanowionymi w Konwencji z Aarhus. Konieczne jest rozszerzenie zastosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 na wszystkie pozostałe instytucje i organy Wspólnoty”.

29 Motyw 13 rozporządzenia nr 1367/2006 ma następujące brzmienie:

„Niezbędne jest uwzględnienie w niniejszym rozporządzeniu tych postanowień Konwencji z Aarhus, które nie są zawarte, w całości lub w części, w rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001, w szczególności tych odnoszących się do gromadzenia i rozpowszechniania informacji dotyczących środowiska”.

30 Motyw 15 rozporządzenia nr 1367/2006 stanowi, co następuje:

„W przypadku gdy rozporządzenie [nr 1049/2001] przewiduje wyjątki, powinny one mieć zastosowanie, z zastrzeżeniem bardziej szczegółowych przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących wniosków o dostęp do informacji dotyczących środowiska. Podstawy odmowy dostępu do informacji dotyczących środowiska powinny podlegać wykładni zawężającej, biorąc pod uwagę interes publiczny, któremu służy ujawnienie, oraz to, czy wnioskowane informacje mają związek z emisjami do środowiska […]”.

31 Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006 ma następujące brzmienie:

„Celem niniejszego rozporządzenia jest przyczynienie się do realizacji zobowiązań wynikających z […] konwencji [z Aarhus] poprzez ustanowienie przepisów regulujących zastosowanie postanowień konwencji do instytucji i organów Wspólnoty, w szczególności poprzez:

a) zagwarantowanie prawa dostępu do informacji dotyczących środowiska, otrzymanych lub udzielonych przez instytucje lub organy Wspólnoty i znajdujących się w ich posiadaniu, oraz poprzez określenie podstawowych pojęć, warunków i praktycznych rozwiązań dla korzystania z tego prawa;

[…]”.

32 Artykuł 2 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006 ma następujące brzmienie:

„Do celów niniejszego rozporządzenia:

[…]

d) »informacja dotycząca środowiska« oznacza informację w formie pisemnej, wizualnej, dźwiękowej, elektronicznej lub w innej formie materialnej, dotyczącą:

i) stanu elementów środowiska, takich jak powietrze i atmosfera, woda, gleba, powierzchnia ziemi, krajobraz oraz obszary naturalne, w tym bagna, obszary przybrzeżne i morskie, biologiczna różnorodność i jej składniki, w tym organizmy genetycznie zmodyfikowane, oraz wzajemnych oddziaływań pomiędzy tymi elementami;

ii) czynników, takich jak substancje, energia, hałas, promieniowanie lub odpady, w tym odpady radioaktywne, emisje, zrzuty i inne rodzaje zanieczyszczeń wprowadzanych do środowiska, które wpływają lub mogą wpływać na elementy środowiska, o których mowa w ppkt i);

iii) środków (w tym środków administracyjnych), takich jak polityki, przepisy prawne, plany, programy, porozumienia w sprawie ochrony środowiska, oraz działań wpływających lub mogących wpłynąć na elementy i czynniki, o których mowa w ppkt i) i ii), jak również środków i działań, które mają na celu ochronę tych elementów;

[…]

vi) stanu ludzkiego zdrowia i bezpieczeństwa, w tym tam, gdzie to właściwe, skażenia łańcucha pokarmowego, warunków życia człowieka, obiektów kultury i budowli w stopniu, w jakim oddziałują na nie lub mogą oddziaływać: stan elementów środowiska, o których mowa w pkt i) lub – poprzez te elementy – czynniki i środki, o których mowa w pkt ii) oraz iii);

[…]”.

33 Artykuł 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1367/2006, zawarty w tytule II tego rozporządzenia zatytułowanym „Dostęp do informacji dotyczących środowiska”, stanowi:

„Rozporządzenie [nr 1049/2001] ma zastosowanie do wszelkich złożonych przez wnioskodawcę wniosków o uzyskanie dostępu do informacji dotyczących środowiska, będących w posiadaniu instytucji lub organów Wspólnoty, bez dyskryminacji ze względu na obywatelstwo, narodowość lub miejsce zamieszkania, a w przypadku osób prawnych – bez dyskryminacji ze względu na zarejestrowaną siedzibę lub faktyczne główne miejsce prowadzenia działalności”.

34 Artykuł 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006 ma następujące brzmienie:

„W odniesieniu do art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia [nr 1049/2001], z wyjątkiem dochodzeń, w szczególności tych dotyczących możliwego naruszenia prawa wspólnotowego, uznaje się, że nadrzędny interes publiczny nakazujący ujawnienie informacji istnieje w przypadku, gdy wnioskowane informacje dotyczą emisji do środowiska. W odniesieniu do innych wyjątków określonych w art. 4 rozporządzenia [nr 1049/2001] podstawy odmowy podlegają wykładni zawężającej, z uwzględnieniem interesu publicznego, któremu służy ujawnienie, oraz tego, czy wnioskowane informacje dotyczą emisji do środowiska”.

Okoliczności powstania sporu i zaskarżona decyzja

35 Pismem z dnia 1 grudnia 2010 r. The International Chemical Secretariat (zwana dalej „ChemSec") na podstawie rozporządzeń nr 1049/2001 i nr 1367/2006, a także art. 118 rozporządzenia REACH złożyła do Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) wniosek wstępny o udzielenie dostępu do trzech szczególnych kategorii informacji dotyczących 356 substancji chemicznych, a mianowicie:

„1) nazwy lub nazw producenta lub producentów/importera lub importerów wraz z danymi kontaktowymi;

2) dokładnej ilości produkowanych lub wprowadzanych do obrotu substancji;

3) całkowitego zakresu wielkości obrotów (to jest 1–10 ton, 10–100 ton, 100–1000 ton lub ponad 1000 ton), dla których zarejestrowano 356 substancji, na wypadek gdyby dostęp do informacji wskazanych w pkt 2 był niemożliwy".

36 We wniosku tym ChemSec wskazała, że nie znalazła wystarczających informacji odnoszących się do 356 rozpatrywanych substancji. Dodała, co nastepuje:

„Zgodnie z art. 77 ust. 2 pkt e) rozporządzenia REACH na żądanie ECHA zgodnie z art. 118 ma obowiązek udostępnienia informacji, które nie są zawarte w jej dostępnych bazach danych. W konsekwencji wszystkie informacje, których ECHA nie rozpowszechniła, jeszcze nie rozpowszechniła lub nie zamierza rozpowszechniać, muszą zostać udostępnione na wniosek zgodnie z rozporządzeniami nr 1049/2001 i nr 1367/2006".

37 Pismem z dnia 22 grudnia 2010 r. ECHA udzieliła ChemSec następującej odpowiedzi:

„[…] Co się tyczy pkt 1 państwa pisma, ujawnienie informacji dotyczących producenta/importera zgodnie z art. 118 ust. 2 lit. d) rozporządzenia REACH i art. 4 ust. 3 [sic!, w rzeczywistości art. 4 ust. 2] rozporządzenia nr 1049/2001 ukazałoby informacje dotyczące powiązań istniejących między producentem/importerem a dalszymi użytkownikami, co naruszałoby ochronę interesu handlowego. Ponadto fakt, że producent lub importer dokonał rejestracji, stanowi wartościową informację dla rynku. Informacja ta może zwiększyć przejrzystość rynku i umożliwić uczestnikom dostosowanie ich działań stosownie do statusu ich konkurentów. Nieujawnianie informacji indywidualnych podmiotów odpowiada zatem interesowi ogólnemu. Nie można ustalić nadrzędnego interesu publicznego związanego z ujawnieniem tych informacji oraz nie powołano się na żadne pilne działanie mogące uzasadniać ujawnienie tych informacji zgodnie z art. 118 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia REACH. A zatem informacje te nie mogą zostać ujawnione, ponieważ znajduje zastosowanie wyjątek dotyczący rozporządzenia nr 1049/2001.

Co się tyczy pkt 2 państwa pisma, proszę zauważyć, że zgodnie z art. 118 ust. 2 lit. c) rozporządzenia REACH informacje dotyczące dokładnej ilości są uznawane za zwykle naruszające ochronę interesów handlowych. Tak jak w poprzednim punkcie, art. 4 ust. 3 [sic!, w rzeczywistości art. 4 ust. 2] rozporządzenia nr 1049/2001 stosuje się w zakresie, w jakim ujawnienie tych informacji faktycznie naruszałoby ochronę interesu handlowego, a nie dostrzegamy żadnego względu pozwalającego na wyprowadzenie odmiennego wniosku lub na odstąpienie od stosowania domniemania prawnego. Ponadto nie można ustalić żadnego nadrzędnego interesu publicznego wymagającego wyprowadzenia odmiennego wniosku. Co więcej, tak jak poprzednim punkcie, nie jest wymagane żadne pilne działanie w rozumieniu art. 118 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia REACH. W konsekwencji informacje te nie mogą zostać ujawnione, ponieważ znajduje zastosowanie wyjątek dotyczący rozporządzenia nr 1049/2001.

Co się tyczy pkt 3 państwa pisma, proszę zauważyć, że ECHA opublikowała w swojej witrynie internetowej […] wykaz substancji wprowadzonych. Wykaz ten pozwala państwu na sprawdzenie, które z rozpatrywanych substancji zostały zarejestrowane oraz które nie zostały [zarejestrowane]. Jeśli chodzi o substancje wskazane w państwa wykazie, można łatwo sprawdzić, iż większość tych substancji nie została (jeszcze) zarejestrowana. W konsekwencji ECHA nie posiada aktualnie żądanych przez państwa informacji, w związku z czym nie może uwzględnić państwa wniosku w tym zakresie.

[…]

ECHA czyni wszystko, co w jej mocy, aby w możliwie najkrótszym terminie zamieścić w swojej witrynie internetowej informacje dotyczące zakresu wielkości obrotu. Jednakże sposób realizacji technicznej publikacji tych informacji jest opracowywany i bylibyśmy wdzięczni za uwzględnienie faktu, że upłynie pewien czas, zanim informacje te będą stopniowo umieszczane w witrynie po rozpatrzeniu poszczególnych dokumentacji […]”.

38 W piśmie z dnia 21 stycznia 2011 r. ChemSec złożyła ponowny wniosek do ECHA w celu ponownego rozpatrzenia przez nią „oddalenia wniosku z dnia 1 grudnia 2010 r. o dostęp do dokumentów dotyczących środowiska”. Ze względu na wspólny interes ów ponowny wniosek został także podpisany przez ClientEarth, która nie złożyła wniosku wstępnego. Przypis nr 1 wspomnianego pisma ma następujące brzmienie:

„Mimo że nie złożyła wniosku wstępnego, ClientEarth przyłącza się do ponownego wniosku ChemSec ze względu na wspólny interes w uzyskaniu dostępu do żądanych dokumentów. Na wypadek gdyby ECHA wymagała, aby ClientEarth wniosła do niej odrębny wniosek o udzielenie dostępu do tychże dokumentów, uprzejmie wnosimy, aby niniejszy wniosek został rozpatrzony w odniesieniu do ChemSec jako ponowny wniosek w rozumieniu art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001 mający na celu ponowne rozpatrzenie oddalenia przez ECHA jej wniosku z dnia 1 grudnia 2010 r., w formie i w sposób, które są tam wskazane”.

39 W pkt 4–6 ich ponownego wniosku ClientEarth i ChemSec (zwane dalej łącznie „skarżącymi”) podniosły, że dokumenty, o których ujawnienie wnosiły, stanowią informacje o środowisku, w związku z czym stosuje się konwencję z Aarhus i rozporządzenie nr 1367/2006.

40 Następnie w pkt 7–13 ich ponownego wniosku wskazały one, że nazwy rejestrujących substancje nie są objęte wyjątkiem od prawa dostępu do dokumentów. W szczególności podniosły, iż art. 119 ust. 2 rozporządzenia REACH przewiduje rozpowszechnianie wszystkich informacji zawartych w karcie charakterystyki, chyba że złożono wniosek o zapewnienie poufności zgodnie z art. 10 lit. a) ppkt (xi) rozporządzenia REACH, i że w konsekwencji ECHA była zobowiązana do publikacji nazw rejestrujących w swojej witrynie internetowej. A zatem argument ECHA, zgodnie z którym istnieje interes ogólny, aby nie ujawniać informacji podmiotów indywidualnych, jest błędny. Ponadto stwierdziły one, że w zakresie, w jakim art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 stanowi, iż instytucje odmawiają dostępu do dokumentu, jeśli ujawnienie go naruszyłoby ochronę interesów handlowych, ECHA ma ich zdaniem obowiązek dokonania analizy poszczególnych wypadków, która to analiza powinna zresztą odnosić się wyłącznie do rejestrujących, którzy wnieśli o to, by ich nazwa nie była publikowana w witrynie internetowej ECHA. Byłoby bowiem nielogiczne, aby stwierdzać istnienie interesu ogólnego w nieujawnianiu, jeśli nazwa byłaby ostatecznie rozpowszechniona w Internecie. W pkt 15 i 19 ponownego wniosku skarżące uściśliły, że ECHA powinna była skontaktować się w danym wypadku ze spółkami, które złożyły wniosek o zapewnienie poufności odnoszący się do ich nazwy, aby zgodnie z art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 dokonać oceny ewentualnego istnienia nadrzędnego interesu publicznego w ujawnianiu, oraz – zważywszy, iż żądane informacje stanowią informacje o środowisku – że zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006 każdy wyjątek od prawa dostępu do dokumentów należy interpretować zawężająco.

41 Jeśli chodzi o pkt 2 wniosku o udzielenie informacji, w pkt 21–24 ponownego wniosku skarżące wskazały, że o ile w art. 118 ust. 2 rozporządzenia REACH określono domniemanie na rzecz nieujawniania dokładnej ilości, o tyle ECHA powinna jednak rozpatrzyć, czy w danym wypadku ujawnienie informacji zakłóca czy wręcz narusza rozpatrywane interesy handlowe oraz czy istnieje nadrzędny interes publiczny w ujawnieniu. Otóż zdaniem skarżących ECHA nie wyjaśniła, w jaki sposób ujawnienie narusza ochronę interesów handlowych, i nie wykazała również braku nadrzędnego interesu publicznego w ujawnieniu.

42 Jeśli chodzi o pkt 3 wniosku o udzielenie informacji, w pkt 25–28 ponownego wniosku skarżące podkreśliły, że ich zdaniem ECHA ma obowiązek udzielenia dostępu do żądanych dokumentów w terminach określonych w art. 7 rozporządzenia nr 1049/2001, a mianowicie, z wyjątkiem przedłużenia, 15 dni roboczych, oraz że niedopuszczalne jest, aby oczekiwały one aż do chwili dostępności całkowitych zakresów wielkości obrotu w witrynie internetowej ECHA.

43 Ponadto w pkt 29–33 ponownego wniosku skarżące wskazały, że istnieje nadrzędny interes w ujawnieniu żądanych informacji. Uściśliły one, że informacje te dotyczą w istocie 311 substancji rakotwórczych, powodujących mutacje lub szkodliwie działających na rozrodczość (CMR), 17 substancji trwałych, wykazujących zdolność do bioakumulacji i toksycznych lub bardzo trwałych i wykazujących bardzo dużą zdolność do bioakumulacji (PBT i vPvB) oraz 28 substancji wzbudzających równoważny poziom obaw, a także że informacje te powinny być dostępne dla zainteresowanych obywateli oraz dla organizacji. Ponadto informacja dotycząca dokładnej ilości, w której substancja jest wprowadzana do obrotu, stanowi informację odnoszącą się do emisji do środowiska. W konsekwencji zgodnie z art. 6 rozporządzenia nr 1367/2006 należy uznać, że za ujawnieniem tej informacji przemawia nadrzędny interes publiczny.

44 Wreszcie skarżące wniosły do ECHA o ponowne rozpatrzenie wniosku wstępnego i o udzielenie pełnego dostępu do żądanych informacji, z wyłączeniem wypadków, gdy w następstwie indywidualnej oceny poszczególnych substancji mają zastosowanie wyjątki określone w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001.

45 W piśmie z dnia 8 lutego 2011 r., które zatytułowano „Powiadomienie o przedłużeniu wyznaczonego terminu odnoszącego się do państwa ponownego wniosku o dostęp do dokumentów” i skierowano wyłącznie do ChemSec, ECHA wskazała w szczególności, co następuje:

„Zgodnie z art. 8 ust. 2 [rozporządzenia nr 1049/2001] w wyjątkowych wypadkach ECHA może przedłużyć termin odpowiedzi o 15 dni roboczych. Zważywszy, że państwa wniosek dotyczy bardzo dużej liczby dokumentów przedłożonych w ramach rejestracji na podstawie rozporządzenia REACH w odniesieniu do indywidualnych substancji wymienionych w państwa wniosku oraz że wymaga od Agencji znacznego nakładu pracy, wniosek ten wymaga dodatkowego terminu na rozpatrzenie. W konsekwencji postanawia się przedłużyć pierwotny termin o 15 dni roboczych”.

46 W piśmie z dnia 4 marca 2011 r. (zwanym dalej „zaskarżoną decyzją”), które zatytułowano „Ponowny wniosek o wydanie decyzji dotyczącej publicznego dostępu do dokumentów”, ECHA potwierdziła swoje poprzednie odmowy. Pismo to zostało skierowane do ChemSec i zawierało wzmiankę „Cc: Vito Buonsante, Client Earth”.

47 Przede wszystkim ECHA wskazała, że wniosek dotyczy informacji przedstawionych przez producentów, importerów lub wyłącznych przedstawicieli w ramach procedury rejestracji określonej w rozporządzeniu REACH oraz że informacje zawarte są w jej bazach danych. Wskazała ona także, że każdy producent, importer lub wyłączny przedstawiciel przedłożył dokumentacje techniczne w odniesieniu do każdej substancji chemicznej, a zatem złożono wiele dokumentacji w odniesieniu do każdej substancji, oraz że interpretuje ona wniosek w ten sposób, iż ma on na celu udzielenie dostępu do wszystkich wspomnianych dokumentacji technicznych odnoszących się do 356 rozpatrywanych substancji (pod warunkiem że substancje te zostały zarejestrowane w ECHA).

48 Jeśli chodzi o pkt 1 wniosku, ECHA stwierdziła, że musi utrzymać w mocy pierwotną decyzję, w której odmówiono dostępu do żądanych dokumentów. W pkt 1 lit. a) zaskarżonej decyzji wskazała ona w szczególności, że „ujawnienie informacji o producencie/importerze zarejestrowanych substancji poważnie zagraża ukazaniem informacji o powiązaniach między producentami lub importerami a dalszymi użytkownikami i zgodnie z art. 118 ust. 2 lit. d) rozporządzenia REACH może zatem naruszać ochronę interesów handlowych". W tym względzie ECHA odesłała „do innych powodów uzasadniających owo domniemanie zawartych w pierwotnej decyzji […] z dnia 22 grudnia 2010 r.".

49 ECHA uwzględniła jednak uwagę skarżących, zgodnie z którą „interes ogólny, aby w każdym wypadku uznać te informacje za poufne, może nie istnieć oraz właściwe może być orzekanie w danym wypadku po konsultacji z uprawnionymi do wszystkich dokumentacji technicznych". Stwierdziła ona, że „[b]ez uszczerbku dla odpowiedzi na to pytanie dostęp do żądanych informacji nie może mimo wszystko zostać udzielony, ponieważ [ECHA] [aktualnie ponownie rozpatruje] wraz z Komisją i państwami członkowskimi procedurę związaną z publicznym rozpowszechnianiem informacji o substancjach zgodnie z art. 119 ust. 2 rozporządzenia REACH".

50 ECHA uściśliła, że ponowna ocena dotyczy w szczególności rozpowszechniania informacji o tożsamości producenta, importera lub dystrybutora w zakresie, w jakim takie informacje są dostępne w bazie danych ECHA. ECHA dodała, że jeżeli w przyszłości podejmie decyzję o publikacji informacji o tożsamości wspomnianych osób w odniesieniu do niektórych kategorii substancji, to będzie musiała dostosować swoje procedury i swój system informatyczny oraz – w szczególności w odniesieniu do istniejących rejestracji – ustanowić dla zainteresowanych możliwość złożenia wniosku o zapewnienie poufności odnoszącego się do ich tożsamości.

51 Dodała ona, że „aktualnie zezwolenie na dostęp do żądanych informacji na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 nie tylko spowodowałoby dla Agencji nadmiernie wysoki nakład pracy fizycznej […] lecz także pozwoliłoby na obejście odpowiednich procedur określonych w rozporządzeniu REACH" oraz że „w szczególności rejestrujący mogliby zostać pozbawieni określonego w rozporządzeniu zwykłego środka odwoławczego od oddalenia wniosku o zapewnienie poufności". ECHA wywiodła z powyższego, że nie istnieją inne rozwiązania niż zastosowanie art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 oraz odmowa dostępu w zakresie, w jakim wniosek odnosi się do kwestii, w odniesieniu do której nie przyjęto żadnej decyzji, oraz w zakresie, w jakim ujawnienie informacji poważnie naruszałoby proces podejmowania decyzji przez ECHA, a także że w świetle rychłej decyzji w przedmiocie przyszłego stosunku Agencji żaden nadrzędny interes publiczny nie uzasadnia ich ujawnienia. Ponadto ECHA podkreśliła, iż ma obowiązek czuwania nad tym, aby wszyscy rejestrujący byli traktowani w równy sposób, oraz przyznania im takich samych możliwości ochrony ich słusznych interesów.

52 Ponadto ECHA wskazała, że w świetle liczby dokumentacji technicznych odnoszących się do każdej substancji musi ona uwzględnić aspekty proporcjonalności, jeżeli wyprowadzi wniosek, iż tożsamość producenta lub importera nie należy do informacji wskazanych w art. 119 ust. 2 rozporządzenia REACH. Uściśliła ona, że konieczność dokonania indywidualnej analizy przypadków – obejmującej konsultacje z osobami trzecimi dotyczące każdego wniosku o udzielenie dostępu do tych dokumentacji technicznych – mogłaby zakłócać jej zdolność do zarządzania zadaniami w niektórych dziedzinach oraz że w konsekwencji musi ona zastrzec sobie prawo do porozumiewania się z wnioskodawcami w sposób nieformalny, aby znaleźć właściwe rozwiązanie zgodnie z art. 6 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001.

53 Jeśli chodzi o pkt 2 wniosku, ECHA – odnosząc się do art. 118 ust. 2 lit. c) rozporządzenia REACH – w pkt 1 lit. b) zaskarżonej decyzji stwierdziła, że „utrzymuje w mocy pierwotną decyzję, ponieważ ujawnienie dokładnej ilości substancji objętych wnioskiem naruszałoby interes handlowy zainteresowanych rejestrujących", oraz że „informacja o dokładnej ilości ujawniłaby udział w rynku spółek w stosunku do ich konkurentów". Ponadto stwierdziła ona, iż publikacja tej informacji może wywrzeć wpływ w dziedzinie prawa konkurencji.

54 ECHA stwierdziła jeszcze, że nie dostrzega nadrzędnego interesu publicznego pozwalającego uzasadnić ujawnienie. W tym względzie zauważa wprawdzie, iż wniosek jest uzasadniony wolą promowania działań regulacyjnych wobec substancji chemicznych, które można zidentyfikować jako substancje wysoko niepokojące. Jednak w rozporządzeniu REACH prawodawca udostępnił narzędzia pozwalające identyfikować ryzyko wywoływane przez takie substancje oraz zarządzać nim, przede wszystkim procedurę udzielania zezwoleń, która przewiduje szerokie konsultacje społeczne.

55 Jeśli chodzi o pkt 3 wniosku, w pkt 1 lit. c) zaskarżonej decyzji ECHA potwierdziła, że „żądany dokument nie znajduje się ani w [jej] bazach danych ani w [jej] dokumentacjach".

56 Podkreśliła ona, że rozporządzenie nr 1049/2001 nie nakłada obowiązku sporządzania dokumentów w celu udzielenia odpowiedzi na wnioski o dostęp do dokumentów. Otóż, aby móc doręczyć ChemSec taki dokument, ECHA musiałaby zebrać informacje zawarte we wszystkich dokumentacjach rejestracyjnych i obliczyć całkowite zakresy wielkości obrotów rozpatrywanymi substancjami (jeśli faktycznie złożono by wnioski o rejestrację w odniesieniu do wszystkich tych substancji). Uściśliła ona, iż taka sama sytuacja miałaby miejsce w wypadku dostępu do określonego łącznego zakresu wielkości obrotu każdą z substancji wskazanych we wniosku, w wypadku gdyby należało interpretować ten wniosek w ten sposób.

57 ECHA dodała jednak, że poleciła zebranie przekazanych informacji dotyczących zakresu wielkości obrotu z indywidualnych dokumentacji wymienionych we wniosku substancji. Dodała do swojego pisma tabelę zawierającą te informacje, uściślając, że „[m]etoda przyjęta dla ustalenia całkowitego zakresu wielkości obrotu jest […] aktualnie opracowywana" oraz że „ECHA nie może zatem zapewnić prawidłowości wspomnianych opracowywanych fizycznie informacji".

58 W dniu 3 maja 2011 r. dyrektor wykonawczy ECHA, uwzględniając opinię zarządu ECHA z dnia 24 marca 2011 r., postanowił o rozszerzeniu praktyki rozpowszechniania w Internecie na nazwy rejestrujących. Owo rozszerzenie praktyki rozpowszechniania nastąpiło w wyniku opinii służby prawnej Komisji Europejskiej z dnia 21 grudnia 2010 r., zgodnie z którą to opinią tożsamość rejestrującego stanowi część informacji, które ECHA musi rozpowszechniać zgodnie z art. 119 ust. 2 lit. d) rozporządzenia REACH w formie, w jakiej zawarto je w karcie charakterystyki, chyba że zgodnie z art. 10 lit. a) ppkt (xi) rozporządzenia REACH złożono ważny wniosek o zapewnienie poufności.

59 W komunikacie prasowym opublikowanym w dniu 18 kwietnia 2012 r. w jej witrynie internetowej ECHA poinformowała o podjęciu decyzji w przedmiocie metody używanej w celu obliczenia „całkowitych zakresów wielkości obrotów" oraz obwieściła, że opublikuje te dane w czerwcu 2012 r. W dniu 25 lipca 2012 r. w witrynie internetowej ECHA opublikowano sprostowanie do tego komunikatu prasowego, aby skorygować błąd w zakresie metody obliczania.

60 W czerwcu 2012 r. ECHA opublikowała w witrynie internetowej całkowity skumulowany zakres wielkości obrotu, dla którego została zarejestrowana każda substancja, z wyjątkiem wielkości obrotów, w odniesieniu do których wniesiono o zachowanie poufności zgodnie z art. 119 ust. 2 lit. b) rozporządzenia REACH.

61 W lipcu 2012 r. ECHA opublikowała wersję 2.0 przewodnika dotyczącego przedkładania danych, w którego części 15, zatytułowanej „Rozpowszechnianie", w szczególności wyjaśniono sposób publikacji nazw i adresów rejestrujących. Wersja 2.0 części 16 tego przewodnika, zatytułowanej „Wnioski o zachowanie poufności: jak przedstawiać wnioski o zachowanie poufności i redagować uzasadnienia wniosków o zachowanie poufności zgodnie z art. 119 ust. 2 [rozporządzenia REACH]", także została opublikowana w lipcu 2012 r. w witrynie internetowej ECHA i odzwierciedla w szczególności „zmiany wynikające z dodatkowych elementów dotyczących wniosków o zachowanie poufności zgodnie z art. 119 ust. 2 [lit.] d) [rozporządzenia REACH] odnoszącym się do »[i]nnych informacji zawartych w karcie charakterystyki«".

62 W komunikacie prasowym z dnia 28 listopada 2012 r. ECHA ogłosiła, że w następstwie zmian w jej systemie informatycznym właśnie rozpoczęło się rozpowszechnianie nazw rejestrujących w jej witrynie internetowej. ECHA uściśliła jednak, że nazwy, w odniesieniu do których uwzględniła ona wniosek o zapewnienie poufności, są wyłączone z rozpowszechniania.

Przebieg postępowania i żądania stron

63 Skarżące wniosły niniejszą skargę pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 maja 2011 r.

64 W piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 3 sierpnia 2011 r. ECHA na podstawie art. 114 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r. podniosła zarzut niedopuszczalności. Skarżące złożyły swoje uwagi w przedmiocie tego zarzutu w dniu 28 września 2011 r. Postanowieniem Sądu z dnia 13 grudnia 2011 r. zarzut ten oraz kwestię kosztów pozostawiono do rozstrzygnięcia w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

65 W pismach złożonych w sekretariacie Sądu w dniu 9 sierpnia 2011 r. Komisja i European Chemical Industry Council (Cefic) wniosły o dopuszczenie ich do sprawy w charakterze interwenientów popierających żądania ECHA.

66 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 sierpnia 2011 r. Królestwo Danii wniosło o dopuszczenie go do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania skarżących.

67 Postanowieniami z dnia 8 lutego 2012 r. prezes ósmej izby Sądu uwzględnił wnioski o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta złożone przez Komisję i Królestwo Danii oraz postanowieniem z dnia 18 października 2012 r. wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta złożony przez Cefic.

68 Odpowiednio w dniach 22 marca i 20 grudnia 2012 r. Komisja i Cefic złożyły uwagi interwenienta.

69 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 21 marca 2012 r. Królestwo Danii cofnęło wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

70 Postanowieniem z dnia 22 maja 2012 r. prezes ósmej izby Sądu uwzględnił cofnięcie wniosku przez Królestwo Danii i obciążył je własnymi kosztami.

71 Ze względu na zmianę składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do drugiej izby, której w konsekwencji została przydzielona niniejsza sprawa.

72 W ramach środków organizacji postępowania Sąd (druga izba) skierował do stron pytanie na piśmie, a te udzieliły odpowiedzi w wyznaczonym terminie.

73 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd postanowił otworzyć pisemny etap postępowania.

74 Na rozprawie w dniu 30 stycznia 2015 r. wysłuchano wystąpień stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

75 Skarżące wnoszą do Sądu o:

— oddalenie zarzutu niedopuszczalności;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie ECHA kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez interwenientów.

76 ECHA wnosi do Sądu o:

— odrzucenie wniesionej w postępowaniu głównym skargi jako niedopuszczalnej;

— ewentualnie, oddalenie skargi jako bezzasadnej;

— obciążenie skarżących kosztami postępowania.

77 Komisja wnosi do Sądu o oddalenie skargi jako bezpodstawnej w zakresie, w jakim dotyczy ona powołanej przez skarżące podstawy, zgodnie z którą art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 nie stosuje się do informacji o środowisku.

78 Cefic wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez skarżące;

— obciążenie skarżących kosztami postępowania.

79 W odpowiedzi na pytanie Sądu skarżące uściśliły – podobnie jak w żądaniach zawartych w replice – że nie podtrzymują żądań mających na celu stwierdzenie, iż ECHA naruszyła konwencję z Aarhus, rozporządzenie nr 1367/2006 i rozporządzenie nr 1049/2001. Ponadto cofnęły zarzut trzeci w zakresie, w jakim dotyczył on naruszenia art. 4 ust. 2 konwencji z Aarhus, o czym uczyniono wzmiankę w protokole rozprawy.

Co do prawa

A – *W przedmiocie dopuszczalności*

1. *W przedmiocie zarzutu niedopuszczalności*

80 W zarzucie niedopuszczalności ECHA twierdzi zasadniczo, iż w odniesieniu do ClientEarth skarga podlega odrzuceniu ze względu na to, że nie była ona stroną wniosku wstępnego o dostęp do dokumentów i nie jest adresatem zaskarżonej decyzji, a – co się tyczy ChemSec – ze względu na to, że skarga nie została podpisana w jej imieniu przez adwokata, w związku z czym nie jest ona reprezentowana przez adwokata przed Sądem.

81 Po pierwsze, należy rozpatrzyć część drugą zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez ECHA przeciwko ChemSec.

82 ECHA twierdzi, że ChemSec nie jest reprezentowana przez adwokata w rozumieniu art. 19 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i nie jest zatem stroną skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji ze względu na fakt, że skarga nie została podpisana przez jej adwokata w jej imieniu. Podpisując tę skargę wyłącznie w imieniu ClientEarth i poprzedzając podpis wzmianką „złożona odpowiednio przez ClientEarth przez Pierre'a Kircha, adwokata" i, poniżej, wzmianką „w imieniu ClientEarth", adwokat ograniczył zdaniem ECHA reprezentację do ClientEarth.

83 Ponadto ECHA twierdzi, że wykaz dowodów przedstawionych na poparcie skargi wniesionej w postępowaniu głównym został podpisany przez adwokata „w imieniu ClientEarth", bez odniesienia do ChemSec.

84 Przede wszystkim należy przypomnieć, że zgodnie z art. 43 § 1 akapit pierwszy regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r. oryginał każdego pisma procesowego musi być podpisany przez pełnomocnika lub adwokata stron.

85 W tym względzie należy przede wszystkim wskazać, że skarga o stwierdzenie nieważności została sporządzona przez adwokata zarówno w imieniu ClientEarth, jak i ChemSec, jak wynika ze strony 1 skargi.

86 Ponadto na stronach 2 i 3 wspomnianej skargi zawarto informacje dotyczące obydwu skarżących, w szczególności ich adresy i numery telefonów, a także wskazanie, że adwokat reprezentuje obydwie skarżące.

87 Następnie ECHA nie kwestionuje faktu, iż skarga zawiera prawdziwy odręczny podpis adwokata.

88 Wreszcie należy stwierdzić, że każda ze skarżących prawidłowo udzieliła pełnomocnictwa procesowego adwokatowi, który podpisał skargę.

89 Z powyższego wynika, że skarga jest zgodna zarówno z art. 43 § 1 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r. – ponieważ zawiera odręczny podpis adwokata zainteresowanych stron – jak i z art. 44 § 1 wspomnianego regulaminu, ponieważ wskazano w niej nazwy i siedziby skarżących, a także zawiera ona wskazanie strony, przeciw której wniesiono skargę.

90 Wniosku tego nie może podać w wątpliwość fakt, że ostatnia strona skargi zawiera wzmiankę „złożona odpowiednio przez ClientEarth przez Pierre'a Kircha, adwokata", po której umieszczono podpis adwokata oraz, poniżej, wzmiankę „w imieniu ClientEarth", bez wskazania nazwy ChemSec.

91 W pierwszej kolejności z żadnego przepisu prawa Unii nie wynika, że takie wzmianki są obowiązkowe ani że na ostatniej stronie skargi po złożeniu swojego podpisu adwokat musi wskazać zainteresowane strony skarżące.

92 W drugiej kolejności, w świetle stwierdzeń dokonanych w pkt 84–88 powyżej nie można racjonalnie twierdzić, iż wymienienie wyłącznie ClientEarth przed i po podpisie adwokata stanowi ograniczenie pełnomocnictwa procesowego tego adwokata przed Sądem wyłącznie do tej jednej skarżącej.

93 W zakresie, w jakim ECHA wskazuje, że z wyroku Sądu z dnia 23 maja 2007 r. Parlament/Eistrup (T-223/06 P, Zb.Orz. s. II-1581) wynika, iż istnienie odręcznego podpisu adwokata uznaje się za istotny wymóg formalny, który powinien być stosowany w sposób ścisły, a jego naruszenie pociąga za sobą niedopuszczalność skargi, wystarczy stwierdzić, że ww. wyrok Parlament/Eistrup dotyczył sytuacji, w której oryginał skargi był właśnie pozbawiony odręcznego podpisu adwokata, ponieważ opatrzono go zwykłą pieczęcią adwokata. Rozstrzygnięcia przyjętego przez Sąd w tym wyroku nie można zatem zastosować w niniejszym wypadku, w którym wcale nie brakuje podpisu adwokata na oryginale skargi.

94 Ponadto, mając na względzie, że skarga jest podpisana przez adwokata stron, należy oddalić jako nieistotny argument ECHA, zgodnie z którym fakt, iż uprawnienie do reprezentacji zawarto w skardze, nie rekompensuje braku podpisu adwokata stron.

95 Z powyższego wynika, że poprzez wzmiankę zawartą na pierwszej stronie skargi, zgodnie z którą to wzmianką skarga ta została wniesiona w imieniu obydwu skarżących, poprzez informacje dotyczące skarżących zawarte na stronach 2 i 3 skargi, poprzez odręczny podpis adwokata zawarty na ostatniej stronie tej skargi oraz poprzez złożenie dwóch pełnomocnictw sporządzonych przez każdą ze skarżących dla tego samego adwokata przepis art. 43 § 1 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r. nie został naruszony.

96 Co się tyczy ChemSec, zarzut niedopuszczalności musi zatem zostać oddalony.

97 Po drugie, jeśli chodzi o legitymację procesową ClientEarth, należy wskazać, że skarżące złożyły jedną i tę samą skargę. Zgodnie zaś z już utrwalonym orzecznictwem, jeśli chodzi o jedną i tę samą skargę, gdy jedna ze stron skarżących ma legitymację procesową, nie zachodzi potrzeba badania legitymacji procesowej pozostałych skarżących, chyba że pod względem ekonomii procesowej (zob. podobnie wyroki Trybunału: z dnia 24 marca 1993 r., CIRFS i in./Komisja, C-313/90, Zb.Orz. s. I-1125, pkt 31; z dnia 9 czerwca 2011 r., Comitato „Venezia vuole vivere" i in./Komisja, C-71/09 P, C-73/09 P i C-76/09 P, Zb.Orz. s. I-4727, pkt 36–38; wyrok Sądu z dnia 11 grudnia 2013 r., Cisco Systems i Messagenet/Komisja, T-79/12, Zb.Orz., pkt 40).

98 W niniejszym wypadku, nawet przyjmując założenie, że odrębne badanie dopuszczalności skargi ClientEarth wskazuje, iż nie ma ona legitymacji procesowej, Sąd powinien jednak rozpatrzyć skargę w całości. Nie istnieją zatem względy ekonomii procesowej uzasadniające odstąpienie przez Sąd od wspomnianej linii orzeczniczej (zob. podobnie ww. w pkt 97 wyrok Cisco Systems i Messagenet/Komisja, pkt 40).

99 Z powyższych rozważań wynika, że zarzut niedopuszczalności należy oddalić w całości.

2. *Odnośnie do przeszkody procesowej dotyczącej niedopuszczalności przedmiotu skargi*

100 ECHA podnosi, że niniejszy wypadek dotyczy szczególnego wniosku o udzielenie informacji, a nie wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów lub do informacji o środowisku. Zdaniem ECHA rozpatrywany wniosek nie został ważnie złożony w rozumieniu rozporządzenia nr 1049/2001, w związku z czym podlega on odrzuceniu i ECHA nie powinna zatem udzielać odpowiedzi na podstawie wspomnianego rozporządzenia. A zatem nie może on stanowić przedmiotu skargi o stwierdzenie nieważności.

101 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem jedynie akty wywołujące wiążące skutki prawne, mogące naruszyć interesy osób trzecich poprzez istotną zmianę ich sytuacji prawnej, stanowią akty mogące być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności (zob. postanowienie Sądu z dnia 12 lutego 2010 r., Komisja/CdT, T-456/07, Zb.Orz. s. II-183, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo).

102 Ponadto należy wziąć pod uwagę istotę aktu, którego dotyczy skarga o stwierdzenie nieważności, aby ustalić, czy może on być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności, forma zaś jest tu, co do zasady, bez znaczenia (zob. ww. w pkt 101 postanowienie Komisja/CdT, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo).

103 Wyrażenie opinii na piśmie lub zwykłego zamiaru nie może stanowić decyzji, która może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności, ponieważ nie wywołuje ona skutków prawnych lub jej celem nie jest wywoływanie takich skutków (zob. ww. w pkt 101 postanowienie Komisja/CdT, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo).

104 Ponadto w przypadku skarg o stwierdzenie nieważności wniesionych przez osoby fizyczne orzeczono, że nie każde pismo przesłane w odpowiedzi na wniosek przedstawiony przez adresata tego pisma stanowi decyzję otwierającą temu adresatowi drogę do skargi o stwierdzenie nieważności (zob. ww. w pkt 101 postanowienie Komisja/CdT, pkt 56 i przytoczone tam orzecznictwo).

105 Jeśli chodzi natomiast o prawo dostępu do dokumentów instytucji, należy wskazać, że zgodnie z art. 8 ust. 1 i 3 rozporządzenia nr 1049/2001, stanowiącym szczególny wyraz zasady ochrony sądowej, każda odmowa dostępu do dokumentów żądanych od organów administracji może być przedmiotem zaskarżenia na drodze sądowej. Ma to miejsce niezależnie od powołanego uzasadnienia odmowy dostępu (wyrok Trybunału z dnia 2 października 2014 r., Strack/Komisja, C-127/13 P, pkt 39).

106 W związku z tym dla prawa zainteresowanych do środka zaskarżenia jest bez znaczenia, czy zostanie podniesione, że dostępu do dokumentu należy odmówić z jednego ze względów przewidzianych w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, lub czy zostanie podniesione, że żądany dokument nie istnieje. Każde inne rozwiązanie prowadziłoby do niemożliwości dokonania leżącej w gestii sądu Unii kontroli w zakresie zasadności decyzji odmawiającej dostępu do dokumentów instytucji, ponieważ wystarczyłoby, aby dana instytucja stwierdziła, że dokument nie istnieje, by uniknąć wszelkiej kontroli sądowej. Należy zatem stwierdzić, że nieistnienie dokumentu stanowiącego przedmiot wniosku o dostęp lub brak jego posiadania przez daną instytucję nie skutkują brakiem możliwości zastosowania rozporządzenia nr 1049/2001 (ww. w pkt 105 wyrok Strack/Komisja, pkt 40 i 41).

107 Należy wskazać, że oddalenie ponownego wniosku może w zasadzie stanowić przedmiot skargi o stwierdzenie nieważności. Punkt 1 zaskarżonej decyzji jest zresztą zatytułowany „Decyzja w sprawie ponownego wniosku", a ECHA – zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001 – w pkt 3 zaskarżonej decyzji powiadomiła ChemSec o możliwości złożenia skargi na podstawie art. 263 TFUE.

108 Argument ECHA, zgodnie z którym w odniesieniu do podlegającego odrzuceniu wniosku nie można stosować rozporządzenia nr 1049/2001 i nie jest on zatem objęty właściwością Sądu, nie może zostać uwzględniony.

109 Wprawdzie, jak wynika z orzecznictwa przywołanego w pkt 104 powyżej, każda odpowiedź na ogólny wniosek o udzielenie informacji nie stanowi koniecznie decyzji otwierającej drogę do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności.

110 Jednakże skarżące zażądały ściśle określonych informacji odnoszących się do wykazu szczególnych substancji, które to informacje znajdują się zdaniem skarżących w posiadaniu ECHA. W swojej odpowiedzi ECHA nie ograniczyła się do przekazania zwykłych ogólnych informacji, lecz wydała decyzję, w której oddaliła wniosek o udzielenie informacji. Niezależnie od kwestii, czy ECHA musiała lub nie musiała udzielać dostępu do wspomnianych informacji, w szczególności na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001, chodzi jednak o decyzję odmowną mającą na celu wywołanie skutków prawnych i podlegającą zatem zaskarżeniu.

111 Z powyższego wynika, że ECHA nie może twierdzić, iż jej odpowiedź na ponowny wniosek o udzielenie informacji złożony przez skarżące nie jest aktem mogącym stanowić przedmiot skargi o stwierdzenie nieważności, w związku z czym należy oddalić zarzut istnienia przeszkody procesowej.

B – *W przedmiocie utrzymania przedmiotu sporu w odniesieniu do wniosku o udzielenie informacji w zakresie, w jakim dotyczy on nazw i danych rejestrujących ujawnionych po wniesieniu skargi*

112 W pkt 1 wniosku o udzielenie informacji ChemSec zażądała dostępu do informacji o nazwach producentów lub importerów wraz z danymi odnoszącymi się do 356 substancji chemicznych (zob. pkt 35 powyżej).

113 Mając na względzie, że po wniesieniu skargi ECHA wprowadziła nową praktykę rozpowszechniania w Internecie niektórych informacji wskazanych w art. 119 rozporządzenia REACH i w listopadzie 2012 r. opublikowała w swojej witrynie internetowej część żądanych informacji, należy rozpatrzyć, w jakim zakresie skarżące zachowują interes prawny, aby zaskarżyć zaskarżoną decyzję w odniesieniu do pkt 1 wniosku o udzielenie informacji.

114 Należy przypomnieć, że z orzecznictwa wynika, iż biorąc pod uwagę przedmiot skargi, skarżący musi mieć interes prawny na etapie wniesienia skargi, i to pod rygorem odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej. Zarówno przedmiot sporu, jak i interes prawny muszą istnieć, pod rygorem umorzenia postępowania, do momentu wydania orzeczenia sądowego, co oznacza, że skarga powinna

w efekcie móc doprowadzić do poprawy sytuacji skarżącego (wyrok Trybunału z dnia 7 czerwca 2007 r., Wunenburger/Komisja, C-362/05 P, Zb.Orz. s. I-4333, pkt 42; wyrok Sądu z dnia 22 marca 2011 r., Access Info Europe/Rada, T-233/09, Zb.Orz. s. II-1073, pkt 33).

115 Jeżeli zaś w trakcie postępowania interes prawny skarżącego przestanie istnieć, to orzeczenie Sądu co do istoty sprawy nie może doprowadzić do poprawy jego sytuacji (ww. w pkt 114 wyroki: Wunenburger/Komisja, pkt 43; Access Info Europe/Rada, pkt 33).

116 W niniejszym wypadku z odpowiedzi ECHA na pisemne pytanie Sądu wynika, że opublikowała ona nazwy spółek w odniesieniu do wszystkich zarejestrowanych substancji aż do końca listopada 2012 r., z wyjątkiem tych, w stosunku do których spółki przedstawiły wniosek o zapewnienie poufności. Uściśliła ona, że publikacja obejmuje nazwę i adres spółki, lecz nie zawiera żadnych danych o charakterze osobowym (takich jak numery telefonów lub adresy poczty elektronicznej, które można by powiązać z członkami personelu spółki). Jeśli chodzi o rozpatrywane substancje, ECHA wskazała, iż 95 rejestrujących zażądało, aby nie ujawniać ich tożsamości, w związku z czym w odniesieniu do 55 wspomnianych substancji, których „numery WE" wskazano w załączniku Q.2 do wspomnianej odpowiedzi ECHA, nie wszystkie nazwy i adresy spółek są dostępne w witrynie internetowej ECHA. Natomiast w odniesieniu do 6611 spółek, które zarejestrowały rozpatrywane substancje, informacje zostały opublikowane w całości (z wyjątkiem danych o charakterze osobowym). Należy uściślić, że dane dotyczące informacji, które zostały opublikowane, wynikają z wyciągu z bazy danych ECHA z dnia 23 kwietnia 2014 r. Na rozprawie ECHA wyjaśniła, że liczba rejestrujących, których tożsamość opublikowano lub nie opublikowano, stale się zmienia przy uwzględnieniu nowych wniosków o rejestrację. Dostępne dane nie są zatem aktualne i przedstawiają jedynie stan publikacji na dzień 23 kwietnia 2014 r.

117 Jeśli chodzi o rozpatrywane informacje, które są odtąd publicznie dostępne, w odpowiedzi na pisemne pytanie Sądu ECHA twierdzi, że skarga stała się bezprzedmiotowa, a Komisja podnosi, iż skarżące nie mają interesu, aby nadal prowadzić postępowanie w tym względzie.

118 W pkt 1 odpowiedzi na pisemne pytanie Sądu skarżące wskazują, że ECHA nie powiadomiła o wszystkich nazwach i w konsekwencji ich wniosek został uwzględniony wyłącznie częściowo, w związku z czym kwestia stwierdzenia nieważności decyzji oddalającej odnoszącej się do pkt 1 wniosku o udzielenie informacji pozostaje otwarta i musi zostać rozstrzygnięta przez Sąd. Na rozprawie uściśliły, że żądają, aby Sąd orzekł także w przedmiocie pkt 1 wniosku o udzielenie informacji w zakresie, w jakim dotyczy on informacji, które w międzyczasie zostały udostępnione w witrynie internetowej ECHA.

119 W tym względzie należy stwierdzić, że jeśli chodzi o żądane informacje, które zostały ujawnione w witrynie internetowej ECHA, przedmiot sporu przestał istnieć i skarżące straciły interes prawny, w związku z czym należy umorzyć postępowanie w tym zakresie (zob. podobnie wyroki Sądu: z dnia 23 listopada 2004 r., Turco/Rada, T-84/03, Zb.Orz. s. II-4061, pkt 28–30; z dnia 9 września 2011 r., LPN/Komisja, T-29/08, Zb.Orz. s. II-6021, pkt 57; postanowienia Sądu: z dnia 6 września 2012 r., Nickel Institute/Komisja, T-180/10, niepublikowane w Zbiorze, pkt 20; z dnia 14 stycznia 2014 r., Miettinen/Rada, T-303/13, niepublikowane w Zbiorze, pkt 17–19; z dnia 7 maja 2014 r., Evropaïki Dynamiki/Komisja, T-511/10, niepublikowane w Zbiorze, pkt 20).

120 Z tej perspektywy, co się tyczy tych informacji, wniosek skarżących można zatem uznać za uwzględniony. Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim odmówiono w niej dostępu do wspomnianych informacji, nie przyniosłoby im w konsekwencji żadnej korzyści.

121 Z powyższego wynika, że należy umorzyć postępowanie w przedmiocie wniosku w odniesieniu do nazw i danych, które zostały ujawnione w witrynie internetowej ECHA. Natomiast, jak wskazano w pkt 116 powyżej, nie można dokładnie określić, w jakim zakresie informacje te są aktualnie dostępne

w Internecie. Ponieważ ECHA dostarczyła wyłącznie informacje odnoszące się do stanu publikacji na dzień 23 kwietnia 2014 r., należy ograniczyć umorzenie postępowania do danych opublikowanych w tym dniu.

122 A zatem należy rozpatrzyć skargę wyłącznie w zakresie, w jakim jest ona skierowana przeciwko oddaleniu pkt 1 wniosku o udzielenie informacji – w zakresie, w jakim dotyczy on danych nieopublikowanych w dniu 23 kwietnia 2014 r. – oraz oddaleniu pkt 2 i 3 wniosku o udzielenie informacji.

C – *Co do istoty*

123 Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności skarżące podnoszą pięć zarzutów. Zarzut pierwszy, odnoszący się do decyzji o przedłużeniu terminu na udzielenie odpowiedzi na ponowny wniosek, dotyczy naruszenia art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 4 ust. 4 i 6 rozporządzenia nr 1049/2001. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 4 ust. 1, 3 i 4 konwencji z Aarhus i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001. Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 4 ust. 2 akapit ostatni i art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001.

124 Jeśli chodzi o sposób, w jaki należy rozpatrzyć te zarzuty, należy wskazać, że zarzut pierwszy dotyczy bez rozróżnienia wszystkich punktów wniosku o udzielenie informacji i może zatem zostać rozpatrzony w świetle wszystkich tych punktów, podczas gdy pozostałe cztery zarzuty należy rozpatrzyć odrębnie w odniesieniu do każdego z trzech punktów wniosku o udzielenie informacji.

125 Jeśli chodzi o pkt 1 tego wniosku – w zakresie, w jakim dotyczy on danych jeszcze nieopublikowanych w dniu 23 kwietnia 2014 r. – należy dokonać łącznej analizy zarzutów czwartego i piątego dotyczących, odpowiednio, w wypadku zarzutu czwartego – naruszenia art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001, a w wypadku zarzutu piątego – naruszenia art. 4 ust. 2 akapit ostatni i art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001.

126 Jeśli chodzi o pkt 2 wniosku o udzielenie informacji, należy rozpatrzyć łącznie zarzuty czwarty i piąty, w zakresie, w jakim dotyczą one, odpowiednio, w wypadku zarzutu czwartego – naruszenia art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, a w wypadku zarzutu piątego – naruszenia art. 4 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 1049/2001, a także zarzut trzeci w zakresie, w jakim dotyczy on naruszenia art. 4 ust. 4 konwencji z Aarhus i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006, mając na względzie wzajemne pokrywanie się między tymi zarzutami. Ponadto, uwzględniając pkt 2 wniosku o udzielenie informacji, należy rozpatrzyć zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 4 i 6 rozporządzenia nr 1049/2001.

127 Wreszcie jeśli chodzi o pkt 3 wniosku o udzielenie informacji, należy rozpatrzyć, po pierwsze, zarzut drugi w zakresie, w jakim dotyczy on naruszenia art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, oraz po drugie, zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1, 3 i 4 konwencji z Aarhus i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006.

1. *W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, odnoszącego się do pkt 1–3 wniosku o udzielenie informacji*

128 Skarżące twierdzą, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, ponieważ decyzja ECHA o przedłużeniu terminu na udzielenie odpowiedzi na ponowny wniosek nie spełnia wymogów art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001.

129 Przede wszystkim należy wskazać, że zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001 zainteresowanej instytucji przysługuje termin 15 dni roboczych, aby udzielić odpowiedzi na ponowny wniosek. Artykuł 8 ust. 2 stanowi, że „[w] przypadkach wyjątkowych, na przykład w przypadku wniosku odnoszącego się do bardzo długiego dokumentu lub bardzo dużej liczby dokumentów, termin przewidziany w ust. 1 może zostać przedłużony o kolejne 15 dni roboczych, pod warunkiem że wnioskodawca zostanie powiadomiony z wyprzedzeniem i z podaniem szczegółowych powodów". Wreszcie zgodnie z art. 8 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia „[b]rak odpowiedzi ze strony instytucji w przewidzianym terminie uznawany jest za odpowiedź odmowną i uprawnia wnioskodawcę do wszczęcia postępowania sądowego przeciwko instytucji lub złożenia skargi do Rzecznika Praw Obywatelskich, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami Traktatu WE".

130 Z orzecznictwa wynika, że upływ terminów określonych w art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001 nie pozbawia instytucji kompetencji do wydania wyraźnej decyzji (zob. podobnie wyroki Sądu: z dnia 19 stycznia 2010 r., Co-Frutta/Komisja, T-355/04 i T-446/04, Zb.Orz. s. II-1, pkt 56; z dnia 10 grudnia 2010 r., Ryanair/Komisja, od T-494/08 do T-500/08 i T-509/08, Zb.Orz. s. II-5723, pkt 50).

131 W zakresie dostępu do dokumentów ustawodawca przewidział konsekwencje przekroczenia terminu określonego w art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1049/2001, stanowiąc w art. 8 ust. 3 tego rozporządzenia, iż jego naruszenie przez instytucję otwiera możliwość skierowania sprawy na drogę sądową (ww. w pkt 130 wyrok Co-Frutta/Komisja, pkt 58).

132 Przekroczenie terminu odpowiedzi na ponowny wniosek nie może jednak skutkować uzasadniającą stwierdzenie nieważności niezgodnością z prawem decyzji w sprawie ponownego wniosku (zob. podobnie postanowienie Sądu z dnia 27 listopada 2012 r., Steinberg/Komisja, T-17/10, niepublikowane w Zbiorze, pkt 102).

133 W niniejszym wypadku należy wskazać, że w piśmie w sprawie przedłużenia terminu z dnia 8 lutego 2011 r. – po przypomnieniu brzmienia wniosku – ECHA wskazała, iż przedłużenie terminu jest uzasadnione w świetle faktu, że wniosek dotyczy bardzo dużej liczby dokumentów złożonych w ramach rejestracji na podstawie rozporządzenia REACH w odniesieniu do substancji wymienionych we wniosku oraz że wniosek ten wymaga od ECHA znacznego nakładu pracy.

134 Wydaje się, że skarżące są zdania, iż podnoszona niezgodność z prawem decyzji o przedłużeniu terminu mogłaby wpłynąć na zgodność z prawem zaskarżonej decyzji.

135 Otóż nawet przyjmując założenie, że decyzja o przedłużeniu terminu została przyjęta z naruszeniem art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, nieprawidłowość ta nie może mieć wpływu na zgodność z prawem zaskarżonej decyzji.

136 Jak wynika z orzecznictwa przywołanego w pkt 132 powyżej, samo przekroczenie terminu na udzielenie odpowiedzi na ponowny wniosek nie może uzasadnić stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji. Podobna sytuacja ma miejsce, gdy podawane są w wątpliwość zgodność z prawem lub ważność decyzji o przedłużeniu terminu. Nawet bowiem nieważność decyzji o przedłużeniu terminu pozwala wyłącznie na uznanie co najwyżej, że termin na udzielenie odpowiedzi na ponowny wniosek nie został przedłużony i że w konsekwencji zaskarżona decyzja została wydana po upływie terminu, co nie wpływa jednak na jej zgodność z prawem.

137 Ponadto nic nie pozwala stwierdzić, że ECHA wydałaby odmienną decyzję niż zaskarżona decyzja, jeśli nie przyjęłaby decyzji o przedłużeniu terminu.

138 Z powyższego wynika, że zarzut pierwszy jest nieistotny dla sprawy.

139 Zresztą po pierwsze, w zakresie, w jakim wydaje się, iż skarżące sugerują, że uzasadnienie decyzji o przedłużeniu terminu (zob. pkt 133 powyżej) nie pozwala im określić, czy decyzja ta jest błędna, wystarczy stwierdzić, iż wspomniane uzasadnienie jest wystarczająco szczegółowe, aby umożliwić skarżącym zrozumienie względów, dla których ECHA przedłużyła termin, i w konsekwencji, aby ukształtować swoje zdanie w przedmiocie zgodności z prawem tej decyzji.

140 Po drugie, jeśli chodzi o zasadność uzasadnienia decyzji o przedłużeniu terminu, należy przypomnieć, że do ECHA złożono wniosek o dostęp do dokumentów odnoszący się do trzech różnych kategorii informacji dotyczących 356 różnych substancji. Wniosek dotyczył zatem bardzo dużej liczby dokumentów i mógł w istocie skutkować wyjątkowym nakładem pracy, w związku z czym przesłanki przedłużenia określone w art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 były w niniejszym wypadku spełnione.

141 O ile skarżące przyznają, że przesłanki przedłużenia „teoretycznie istniały", o tyle podnoszą one jednak, iż przedłużenie nie jest zasadne, ponieważ ECHA nie przeprowadziła konsultacji z osobami trzecimi ani nie dokonała indywidualnej oceny żądanych dokumentów.

142 W istocie wydaje się, iż skarżące zarzucają ECHA brak zastosowania przedłużenia terminu w celu prawidłowego rozpatrzenia ponownego wniosku. Argument ten należy oddalić, mając na względzie, że podnoszone błędy popełnione w ramach badania ponownego wniosku nie mogą podać w wątpliwość prawidłowości zastosowania art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001. Owe podnoszone błędy mogą bowiem wpływać na zgodność z prawem samej zaskarżonej decyzji, lecz nie na zgodność z prawem decyzji o przedłużeniu terminu.

143 Z powyższego wynika, że należy oddalić zarzut pierwszy.

2. *W przedmiocie zarzutów czwartego i piątego dotyczących, odpowiednio, w wypadku zarzutu czwartego – naruszenia art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001, a w wypadku zarzutu piątego – naruszenia art. 4 ust. 2 akapit ostatni i art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001, w zakresie, w jakim odnoszą się one do pkt 1 wniosku o udzielenie informacji*

144 W zakresie, w jakim pkt 1 wniosku o udzielenie informacji odnosi się do nazw i danych rejestrujących jeszcze nieopublikowanych w Internecie w dniu 23 kwietnia 2014 r., należy dokonać łącznej analizy zarzutów czwartego i piątego dotyczących – rozpatrywane łącznie – tego, że ECHA błędnie powołała się na podstawy odmowy określone, po pierwsze, w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, oraz po drugie, w art. 4 ust. 3 tego rozporządzenia.

145 Przede wszystkim należy przypomnieć, że zgodnie z art. 15 ust. 3 TFUE każdy obywatel Unii i każda osoba fizyczna lub prawna mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę statutową w państwie członkowskim ma prawo dostępu do dokumentów instytucji Unii, z zastrzeżeniem zasad i warunków określonych w drodze rozporządzeń zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą. Rozporządzenie nr 1049/2001 ma na celu, jak wynika z jego motywu 4 i art. 1, zapewnienie opinii publicznej jak najszerszego prawa dostępu do dokumentów instytucji. Z rozporządzenia tego, a zwłaszcza jego motywu 11 i art. 4 ustanawiającego system wyjątków w tym względzie, wynika również, że wspomniane prawo dostępu podlega jednak pewnym ograniczeniom ze względu na interes publiczny lub prywatny (zob. wyrok Trybunału z dnia 14 listopada 2013 r., LPN i Finlandia/Komisja, C-514/11 P i C-605/11 P, Zb.Orz., pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo).

146 Należy przypomnieć także, że wyjątki od dostępu do dokumentów powinny być interpretowane i stosowane ściśle, tak aby nie zniweczyć stosowania zasady ogólnej polegającej na przyznaniu społeczeństwu jak najszerszego dostępu do dokumentów będących w posiadaniu instytucji (wyrok Trybunału z dnia 18 grudnia 2007 r., Szwecja/Komisja, C-64/05 P, Zb.Orz. s. I-11389, pkt 66; wyrok Sądu z dnia 6 lipca 2006 r., Franchet i Byk/Komisja, T-391/03 i T-70/04, Zb.Orz. s. II-2023, pkt 84).

a) W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej naruszenia art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001

147 Skarżące twierdzą, że ECHA nie wykazała istnienia wystarczająco istotnego naruszenia interesu chronionego przez art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001. Ściślej kwestionują one fakt, iż ujawnienie żądanych informacji można uznać za naruszające ochronę interesów handlowych zainteresowanych osób zgodnie z art. 118 ust. 2 lit. d) rozporządzenia REACH. Skarżące wskazują w szczególności, że publikacja nazw rejestrujących w witrynie internetowej ECHA jest niezgodna z argumentacją ECHA w tym względzie.

148 Zgodnie z art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 instytucje odmawiają dostępu do dokumentu w przypadku, gdy ujawnienie go naruszyłoby ochronę interesów handlowych określonej osoby fizycznej lub prawnej, chyba że za ujawnieniem danego dokumentu przemawia nadrzędny interes publiczny. Ponadto należy wskazać, że w art. 118 ust. 2 lit. d) rozporządzenia REACH uściślono w tym względzie, iż zwykłe ujawnienie informacji dotyczącej powiązań istniejących między producentem lub importerem a ich dystrybutorami lub dalszymi użytkownikami jest uznawane za naruszające ochronę interesów handlowych zainteresowanej osoby.

149 W zaskarżonej decyzji ECHA odmówiła dostępu do żądanych informacji, w szczególności ze względu na to, że udostępnienie informacji o producencie lub importerze zarejestrowanych substancji poważnie zagraża ujawnieniem takich informacji i zgodnie z art. 118 ust. 2 lit. d) rozporządzenia REACH może zatem naruszać ochronę interesów handlowych (zob. pkt 48 powyżej).

150 W swoich pismach ECHA twierdzi, iż w zaskarżonej decyzji prawidłowo zastosowała art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 oraz art. 118 ust. 2 lit. d) rozporządzenia REACH. Podnosi ona także, że w art. 119 rozporządzenia REACH określono szczególny i wyczerpujący system powiadamiania i poufności.

151 Nazwy i dane są zaś informacjami objętymi art. 119 ust. 2 lit. d) rozporządzenia REACH. Ponadto począwszy od listopada 2012 r. na podstawie tego przepisu ECHA publikuje w swojej witrynie internetowej nazwy i dane w odniesieniu do wszystkich zarejestrowanych substancji, chyba że złożono wniosek o zapewnienie poufności. ECHA nie może zatem uzasadniać odmowy dostępu do żądanych informacji, powołując się na art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 w związku z art. 118 ust. 2 lit. d) rozporządzenia REACH.

152 Po pierwsze, przyjmując bowiem założenie, że określony w art. 119 rozporządzenia REACH system rozpowszechniania w Internecie jest wyczerpujący, art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 w związku z art. 118 ust. 2 lit. d) rozporządzenia REACH nie miałby zastosowania do informacji wskazanych w art. 119 wspomnianego rozporządzenia i w konsekwencji nie mógłby uzasadniać odmowy dostępu do informacji o nazwach i danych rejestrujących.

153 Po drugie, przyjmując założenie, że system określony w art. 119 rozporządzenia REACH w zasadzie nie wyłącza całkowicie zastosowania systemu dostępu do dokumentów określonego w art. 118 rozporządzenia REACH i w rozporządzeniu nr 1049/2001, tym niemniej art. 119 ust. 2 lit. d) rozporządzenia REACH stanowi, że informacje żądane w niniejszym wypadku należy ujawnić w Internecie, chyba że ECHA uwzględni wniosek o zapewnienie poufności. W konsekwencji, wobec braku takiego wniosku, ECHA nie może uzasadniać odmowy wszelkiego ujawnienia żądanych

informacji domniemaniem prawnym określonym w art. 118 ust. 2 lit. d) rozporządzenia REACH, stwierdzając, że ujawnienie naruszałoby ochronę interesów handlowych zainteresowanej osoby. Domniemanie prawne określone w art. 118 rozporządzenia REACH nie może uzasadnić tego, że informacja nie jest co do zasady ujawniana, mimo że bardziej szczególny przepis – a mianowicie art. 119 ust. 2 lit. d) rozporządzenia REACH – wymaga, aby informacja ta była co do zasady ujawniana.

154 Z powyższego wynika, że przesłanki podstawy odmowy opartej na art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 w związku z art. 118 ust. 2 lit. d) rozporządzenia REACH nie są spełnione w niniejszym wypadku, bez konieczności rozpatrywania, czy i w jakim zakresie ujawnienie nazw rejestrujących może rzeczywiście ujawnić powiązania istniejące między producentem lub importerem a ich dystrybutorami lub dalszymi użytkownikami.

b) W przedmiocie części drugiej, dotyczącej naruszenia art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001

155 Skarżące podnoszą, że ECHA błędnie powołała się na wyjątek od prawa dostępu do dokumentów określony w art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001, aby odmówić ujawnienia nazw producentów lub importerów.

156 W tym względzie należy przypomnieć, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem należy wykazać, że sporny dostęp mógł konkretnie i faktycznie naruszać interes chroniony przez wyjątek oraz że groźba naruszenia tego interesu była racjonalnie przewidywalna, a nie tylko hipotetyczna (zob. wyrok Sądu z dnia 18 grudnia 2008 r., Muñiz/Komisja, T-144/05, niepublikowany w Zbiorze, pkt 74 i przytoczone tam orzecznictwo).

157 Ponadto, aby zostało objęte wyjątkiem określonym w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001, naruszenie procesu podejmowania decyzji powinno być poważne. Ma to miejsce w szczególności, gdy ujawnienie danych dokumentów wywiera istotny wpływ na proces podejmowania decyzji. Z kolei ocena stopnia naruszenia jest uzależniona od całokształtu okoliczności sprawy, w szczególności od negatywnych skutków dla procesu podejmowania decyzji, przywołanych przez instytucję w odniesieniu do ujawnienia danych dokumentów (ww. w pkt 156 wyrok Muñiz/Komisja, pkt 75).

158 W zaskarżonej decyzji ECHA stwierdziła, iż w niniejszym wypadku przesłanki określone w art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 są spełnione. Ściślej ECHA wskazała, że dokonywała ponownej oceny procesu związanego z określonym w art. 119 ust. 2 rozporządzenia REACH publicznym rozpowszechnianiem informacji o substancjach oraz że ponowna ocena dotyczy w szczególności rozpowszechniania informacji o tożsamości producenta, importera lub dystrybutora. ECHA uściśliła, że jeśli w przyszłości postanowi o publikowaniu tożsamości tych osób w odniesieniu do niektórych kategorii substancji, to powinna dostosować swoje procedury i swój system informatyczny, a w szczególności ustanowić w odniesieniu do istniejących rejestracji możliwość, aby zainteresowani mogli złożyć wniosek o zapewnienie poufności odnoszący się do ich tożsamości. Dodała ona, iż umożliwienie dostępu do żądanych informacji na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 nie tylko skutkowałoby nadzwyczajnie wysokim nakładem pracy, lecz także umożliwiłoby obchodzenie odpowiednich procedur określonych w rozporządzeniu REACH (zob. pkt 49–51 powyżej).

159 Po pierwsze, jest prawdą, że w chwili przyjęcia zaskarżonej decyzji ECHA zamierzała zmienić swoją praktykę rozpowszechniania informacji o tożsamości rejestrujących w celu dostosowania tej praktyki do wymogów art. 119 ust. 2 rozporządzenia REACH oraz że informacje te stanowiły zatem przedmiot procesu podejmowania decyzji przez ECHA.

160 Po drugie, jeśli chodzi o kwestię, czy ujawnienie mogłoby poważnie naruszać ten proces podejmowania decyzji, należy wskazać, że nazwy rejestrujących nie stanowią informacji o samym procesie, lecz stanowią raczej informacje, których dotyczy decyzja wynikająca ze wspomnianego procesu. Dostęp do żądanych informacji nie stanowił przeszkody dla przyjęcia przez ECHA środków w celu wdrożenia wynikającego z art. 119 ust. 2 rozporządzenia REACH obowiązku ujawniania informacji w Internecie.

161 Ponadto w zakresie, w jakim ECHA stwierdziła w zaskarżonej decyzji, że udzielenie dostępu do żądanych informacji na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 skutkowałoby dla niej nadzwyczajnie wysokim nakładem pracy fizycznej, wystarczy stwierdzić, że art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 ma na celu wyłącznie ochronę procesu podejmowania decyzji, a nie unikanie nadmiernego nakładu pracy danych instytucji.

162 Podobna sytuacja ma miejsce w wypadku argumentu ECHA, zgodnie z którym dostęp do żądanych informacji na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 pozwala na obejście procedur określonych przez rozporządzenie REACH. Podnoszone ryzyko obejścia tych procedur nie dotyczy bowiem procesu podejmowania decyzji, lecz raczej skutków ewentualnego ujawnienia żądanych informacji. Określona w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001 podstawa odmowy odnosi się zaś wyłącznie do procesu podejmowania decyzji.

163 Z powyższego wynika, że ECHA nie wykazała, iż ujawnienie żądanych informacji poważnie naruszyłoby rozpatrywany proces podejmowania decyzji. A zatem część druga dotycząca naruszenia art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001 i w konsekwencji zarzuty czwarty i piąty – w zakresie, w jakim odnoszą się one do pkt 1 wniosku o udzielenie informacji – są zasadne w zakresie, w jakim istnieje jeszcze potrzeba rozstrzygnięcia.

164 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że podstawy wskazane w zaskarżonej decyzji nie wystarczają, aby uzasadnić odmowę udzielenia informacji żądanych w pkt 1 wniosku o udzielenie informacji, w związku z czym należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim ten pkt 1 dotyczy informacji nieujawnionych jeszcze w dniu 23 kwietnia 2014 r., bez konieczności rozpatrywania w tym względzie zarzutów drugiego i trzeciego.

3. *W przedmiocie zarzutów drugiego, trzeciego, czwartego i piątego dotyczących, odpowiednio, w wypadku zarzutu drugiego – naruszenia art. 4 ust. 4 i 6 rozporządzenia nr 1049/2001, w wypadku zarzutu trzeciego – naruszenia art. 4 ust. 4 konwencji z Aarhus i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006, w wypadku zarzutu czwartego – naruszenia art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, a w wypadku zarzutu piątego – naruszenia art. 4 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 1049/2001, w zakresie, w jakim odnoszą się one do pkt 2 wniosku o udzielenie informacji*

a) W przedmiocie zarzutów trzeciego, czwartego i piątego dotyczących, odpowiednio, zarzut trzeci – naruszenia art. 4 ust. 4 konwencji z Aarhus i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006, zarzut czwarty – naruszenia art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, a zarzut piąty – naruszenia art. 4 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 1049/2001

165 Skarżące podnoszą, że ECHA niezgodnie z prawem oddaliła pkt 2 wniosku o udzielenie informacji na podstawie art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 w związku z art. 118 ust. 2 lit. c) rozporządzenia REACH, a także że ECHA nie przestrzegała zasady, zgodnie z którą każdy wyjątek od prawa do dostępu do informacji o środowisku należy interpretować zawężająco, zgodnie z art. 4 ust. 4 konwencji z Aarhus i z art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006.

166 W tym względzie, po pierwsze, należy rozpatrzyć, czy ECHA słusznie uznała, że ujawnienie dokładnej ilości rozpatrywanych substancji naruszyłoby ochronę interesów handlowych zainteresowanych osób, oraz po drugie, czy nadrzędny interes publiczny uzasadniałby ujawnienie tych informacji.

W przedmiocie naruszenia ochrony interesów handlowych

167 Skarżące twierdzą, że ECHA nie przestrzegała art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, jako że oparła się na domniemaniu określonym w art. 118 ust. 2 lit. c) rozporządzenia REACH, aby odmówić dostępu do informacji, których dotyczy pkt 2 wniosku o udzielenie informacji, w zakresie, w jakim wspomniane domniemanie nie wskazuje, w jaki sposób naruszono interes handlowy osób prawnych lub fizycznych, które dokonały rejestracji dla każdej z 356 rozpatrywanych substancji.

168 W pierwszej kolejności należy wskazać, że system wyjątków określony w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, a w szczególności w art. 4 ust. 2, opiera się na wyważeniu interesów, które w danej sytuacji stoją ze sobą w sprzeczności, czyli z jednej strony interesów, które przemawiają za ujawnieniem danych dokumentów, a z drugiej strony interesów zagrożonych ujawnieniem. Decyzja wydawana w przedmiocie wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów zależy od tego, jaki jest interes przeważający w danej sprawie (ww. w pkt 145 wyrok LPN i Finlandia/Komisja, pkt 42).

169 W drugiej kolejności należy wskazać, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, o ile dla uzasadnienia odmowy udzielenia dostępu do dokumentu nie wystarczy co do zasady powołać się na okoliczność, że dokument ten ma związek z czynnością lub interesem, o których mowa w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ właściwa instytucja powinna również wyjaśnić, w jaki sposób dostęp do tego dokumentu mógłby stanowić konkretne i rzeczywiste zagrożenie interesu chronionego wyjątkiem przewidzianym w tym przepisie, o tyle jednak jest dopuszczalne, by ta instytucja oparła się w tym względzie na ogólnych założeniach mających zastosowanie do niektórych kategorii dokumentów, ponieważ podobne względy natury ogólnej mogą mieć zastosowanie do wniosków o ujawnienie dotyczących dokumentów o tym samym charakterze (wyroki Trybunału: z dnia 28 czerwca 2012 r., Komisja/Agrofert Holding, C-477/10 P, Zb.Orz., pkt 57; z dnia 28 czerwca 2012 r., Komisja/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, Zb.Orz., pkt 116; z dnia 17 października 2013 r., Rada/Access Info Europe, C-280/11 P, Zb.Orz., pkt 72; z dnia 27 lutego 2014 r., Komisja/Enbw Energie Baden-Württemberg, C-365/12 P, pkt 64, 65).

170 W takim przypadku do właściwej instytucji należy jednak uściślenie, na jakich względach natury ogólnej opiera ona domniemanie, że ujawnienie tych dokumentów wpłynęłoby negatywnie na interesy chronione odstępstwami przewidzianymi w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, i to bez konieczności przeprowadzenia konkretnej oceny treści każdego z tych dokumentów (ww. w pkt 169 wyrok Rada/Access Info Europe, pkt 73).

171 W szczególności wymóg, by zbadać, czy rozpatrywane ogólne domniemanie faktycznie znajduje zastosowanie, nie może być interpretowany w ten sposób, że instytucja powinna badać indywidualnie wszystkie żądane w danym wypadku dokumenty. Taki wymóg pozbawiałby ogólne domniemanie skuteczności, a mianowicie pozwolenia instytucji dzięki temu domniemaniu na ustosunkowanie się do wniosku o udzielenie całościowego dostępu również w sposób całościowy (ww. w pkt 145 wyrok LPN i Finlandia/Komisja, pkt 68).

172 Należy jednakże podkreślić, iż ogólne domniemanie nie wyklucza możliwości wykazania, że dany dokument, o którego ujawnienie wniesiono, nie wchodzi w zakres tego domniemania lub że nadrzędny interes publiczny uzasadnia ujawnienie tego dokumentu zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 (zob. ww. w pkt 169 wyrok Komisja/Enbw, pkt 100 i przytoczone tam orzecznictwo).

173 W trzeciej kolejności zgodnie z art. 118 ust. 2 lit. c) rozporządzenia REACH ujawnienie „dokładnej ilości substancji [lub mieszaniny] produkowanej lub wprowadzanej do obrotu” jest co do zasady uznawane za naruszające ochronę interesów handlowych zainteresowanej osoby.

174 W niniejszym wypadku, jeśli chodzi o pkt 2 wniosku o udzielenie informacji, w pkt 1 lit. b) zaskarżonej decyzji ECHA stwierdziła, że art. 118 ust. 2 lit. c) rozporządzenia REACH zawiera ogólne domniemanie, zgodnie z którym informacja o dokładnej ilości substancji co do zasady narusza ochronę interesów handlowych zainteresowanej osoby. Uznała ona, że żaden dowód nie obalił tego domniemania prawnego i że ujawnienie naruszałoby interesy handlowe rejestrujących. Wspomniana informacja ujawniłaby udział w rynku spółek w stosunku do ich konkurentów. Ponadto stwierdziła ona, iż publikacja tej informacji mogłaby mieć wpływ na stosowanie prawa konkurencji (zob. pkt 53 powyżej).

175 Należy stwierdzić, że w pkt 2 wniosku o udzielenie informacji – dotyczącym dokładnej ilości produkowanych lub wprowadzanych do obrotu substancji – skarżące żądają od ECHA informacji, której ujawnienie właśnie zgodnie z domniemaniem określonym w art. 118 ust. 2 lit. c) rozporządzenia REACH jest co do zasady uznawane za naruszające ochronę interesów handlowych zainteresowanej osoby, w związku z czym domniemanie to znajduje zastosowanie w niniejszym wypadku.

176 W zakresie, w jakim skarżące ograniczają się do twierdzenia, iż opierając się na art. 118 ust. 2 lit. c) rozporządzenia REACH, ECHA nie wykazała, w jaki sposób ujawnienie dokładnej ilości naruszyłoby interesy handlowe osób, które dokonały rejestracji dla każdej z 356 rozpatrywanych substancji, uwagi te nie mogą obalić domniemania określonego w tym przepisie. Gdy domniemanie prawne określone w art. 118 ust. 2 lit. c) rozporządzenia REACH znajduje zastosowanie, dany organ może bowiem uznać, iż ujawnienie naruszałoby ochronę interesów handlowych zainteresowanej osoby, i nie musi dokonywać konkretnej oceny treści każdego z dokumentów, o których ujawnienie wniesiono. Ze względu na to domniemanie prawne i wobec braku konkretnych okoliczności, które mogłyby podać w wątpliwość owo domniemanie, ECHA nie musiała wykazywać, w jaki sposób ujawnienie dokładnej ilości naruszyłoby interesy handlowe zainteresowanych osób.

177 Wniosku tego nie podaje w wątpliwość fakt, że badanie wymagane dla rozpatrzenia wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów powinno w zasadzie mieć konkretny i indywidualny charakter. Jak wynika z orzecznictwa przywołanego w pkt 169 powyżej, od zasady tej istnieją bowiem wyjątki, w szczególności gdy istnieje ogólne domniemanie, zgodnie z którym ujawnienie danego dokumentu naruszałoby jeden z interesów chronionych przez wyjątki określone w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001. Sytuacja taka ma miejsce tym bardziej, gdy – tak jak w niniejszym wypadku – takie domniemanie zostało wyraźnie przewidziane w przepisie prawnym, a mianowicie w art. 118 ust. 2 lit. c) rozporządzenia REACH.

178 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że zgodnie z art. 118 ust. 2 lit. c) rozporządzenia REACH w związku z art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 ECHA była uprawniona do stwierdzenia, że ujawnienie dokładnej ilości zarejestrowanych substancji naruszałoby interesy handlowe zainteresowanych osób. W dalszej kolejności pozostaje zatem wyjaśnić, czy istnienie nadrzędnego interesu publicznego mogło jednak uzasadnić wspomniane ujawnienie.

W przedmiocie istnienia nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie

179 Skarżące twierdzą, że ECHA nie może odmówić dostępu do informacji, aby chronić interes objęty jednym z wyjątków określonych w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, po pierwsze, bez sprawdzenia, czy brak jest nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie wspomnianego dokumentu, oraz po drugie, bez wyważenia różnych istniejących interesów, czego ECHA nie uczyniła w zaskarżonej decyzji.

180 W szczególności skarżące podnoszą, że wniosek o udzielenie informacji dotyczy informacji o środowisku oraz emisji do środowiska i że z tego względu zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006 ujawnienie żądanych danych leży w nadrzędnym interesie publicznym. Ponadto

zarzucają one ECHA naruszenie art. 4 ust. 4 konwencji z Aarhus i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006, które wymagają zdaniem skarżących, aby każdy wyjątek od prawa dostępu do informacji o środowisku interpretować zawężająco.

181 W niniejszym wypadku w zaskarżonej decyzji ECHA stwierdziła, że nie dostrzega nadrzędnego interesu publicznego pozwalającego uzasadnić ujawnienie żądanych informacji. Uściśliła, że uwzględniła, iż wniosek jest uzasadniony „wolą promowania działań regulacyjnych wobec substancji chemicznych, które można zidentyfikować jako substancje wysoko niepokojące". Dodała, że „[j]ednak w rozporządzeniu REACH prawodawca udostępnił narzędzia pozwalające identyfikować ryzyko wywoływane przez takie substancje oraz zarządzać nim, przede wszystkim procedurę udzielania zezwoleń, która przewiduje szerokie konsultacje społeczne" (zob. pkt 54 powyżej).

182 Aby rozpatrzyć argumentację skarżących, po pierwsze, należy zbadać – nawet przyjmując założenie, że rozpatrywane informacje stanowią informacje o środowisku – czy wystarcza to, aby stwierdzić istnienie nadrzędnego interesu publicznego w ich ujawnieniu. Po drugie, należy dokonać analizy kwestii, czy żądane informacje mają związek z emisjami do środowiska, w związku z czym zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006 za ich ujawnieniem przemawia nadrzędny interes publiczny. Wreszcie, po trzecie, należy rozpatrzyć, czy skarżące zasadnie twierdzą, iż w niniejszym wypadku ECHA nie dokonała wyważenia różnych istniejących interesów.

– W przedmiocie istnienia nadrzędnego interesu publicznego w wypadkach wniosków o udzielenie informacji o środowisku

183 Należy rozpatrzyć po pierwsze, czy z art. 6 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 1367/2006 wynika, że ujawnienie informacji o środowisku zawsze leży w nadrzędnym interesie publicznym.

184 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 4 ust. 4 akapit ostatni konwencji z Aarhus powody umożliwiające oddalenie wniosku o udzielenie informacji o środowisku „są interpretowane w sposób zawężający, biorąc pod uwagę społeczny interes przemawiający za ujawnieniem informacji i to, czy żądana informacja dotyczy wprowadzania zanieczyszczeń [emisji] do środowiska".

185 Zasada ta została potwierdzona w motywie 15 zdanie drugie rozporządzenia nr 1367/2006, zgodnie z którym „[p]odstawy odmowy dostępu do informacji dotyczących środowiska powinny podlegać wykładni zawężającej, biorąc pod uwagę interes publiczny, któremu służy ujawnienie, oraz to, czy wnioskowane informacje mają związek z emisjami do środowiska".

186 Artykuł 6 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 1367/2006 stanowi, że „[w] odniesieniu do innych wyjątków określonych w art. 4 [rozporządzenia nr 1049/2001] podstawy odmowy podlegają wykładni zawężającej, z uwzględnieniem interesu publicznego, któremu służy ujawnienie, oraz tego, czy wnioskowane informacje dotyczą emisji do środowiska". Z brzmienia i systematyki tego art. 6 ust. 1 wynika zaś, że „inne wyjątki" w rozumieniu art. 6 ust. 1 zdanie drugie nie obejmują ochrony interesów handlowych, przedstawianej przez ECHA jako powód oddalenia pkt 2 wniosku o udzielenie informacji (zob. pkt 37 i 53 powyżej).

187 W art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006 określono bowiem zasadę dotyczącą wyjątków zawartych w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia nr 1049/2001. W art. 6 ust. 1 zdanie drugie wymieniono nie po prostu „inne wyjątki", lecz „inne wyjątki określone w art. 4 rozporządzenia [nr 1049/2001]". Przepis ten dotyczy zatem wyjątków zawartych w art. 4 ust. 1, 3 i 5 oraz w art. 4 ust. 2 tiret drugie (ww. w pkt 145 wyrok LPN i Finlandia/Komisja, pkt 83). Zważywszy że ochrona interesów handlowych jest objęta art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, który wskazano w art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006, nie jest ona objęta pojęciem „innych wyjątków" zawartym w art. 6 ust. 1 zdanie drugie.

188 W niniejszym wypadku przede wszystkim należy stwierdzić, że w kontekście stosowania wyjątku określonego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, dotyczącego w szczególności ochrony interesów handlowych, skarżące nie mogą skutecznie powołać się na art. 6 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 1367/2006. Po pierwsze bowiem, art. 6 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 1367/2006 dotyczy wyłącznie obowiązku dokonywania zawężającej wykładni wyjątków innych niż wymienione w art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006, to jest innych niż te, które określono w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia nr 1049/2001 (zob. orzecznictwo przywołane w pkt 187 powyżej).

189 Po drugie, w art. 6 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 1367/2006 odniesiono się wyłącznie do „interesu publicznego" w ujawnieniu, a nie do „nadrzędnego" interesu publicznego w rozumieniu art. 4 ust. 2 in fine rozporządzenia nr 1049/2001 (ww. w pkt 119 wyrok LPN/Komisja, pkt 136). Z art. 6 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 1367/2006 nie wynika zatem, że ujawnienie informacji o środowisku zawsze leży w nadrzędnym interesie publicznym.

190 W drugiej kolejności skarżące twierdzą, że 356 substancji, w odniesieniu do których złożono wniosek o udzielenie dostępu do informacji, to wysoce szkodliwe chemikalia. Są one zdania, iż zgodnie z prawem społeczeństwo powinno wiedzieć, że setki tysięcy ton substancji mogących mieć negatywny wpływ na zdrowie ludzkie oraz na środowisko zostało wprowadzonych do obrotu na terytorium Unii i że są one wykorzystywane przez pracowników w produktach konsumpcyjnych. Uznanie prawa obywateli do dysponowania pogłębioną wiedzą o ilości niebezpiecznych substancji, które zostały wprowadzone do obrotu, pozwoliłoby na wywarcie większej presji na rzecz zastąpienia tych substancji bezpieczniejszymi rozwiązaniami.

191 Należy wskazać, że możliwość uzyskania przez obywateli odpowiednich informacji o środowisku i rzeczywiste możliwości udziału w podejmowaniu decyzji w dziedzinie środowiska odgrywają zasadniczą rolę w społeczeństwie demokratycznym. Jak wskazano bowiem w preambule do konwencji z Aarhus, ułatwiony dostęp do informacji i udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji poprawia jakość i wykonanie decyzji, przyczynia się do wzrostu społecznej świadomości zagadnień ochrony środowiska, daje społeczeństwu możliwość zgłaszania swych poglądów, a władzy publicznej możliwość ich należytego uwzględnienia.

192 Prawo opinii publicznej do otrzymywania tych informacji jest wyrazem zasady przejrzystości, którą wdrażają wszystkie przepisy rozporządzenia nr 1049/2001, co wynika z drugiego motywu tego rozporządzenia, zgodnie z którym przejrzystość pozwala obywatelom na bliższe uczestnictwo w procesie podejmowania decyzji i gwarantuje, że administracja działa w sposób bardziej zgodny z prawem, jest bardziej skuteczna i odpowiedzialna względem obywateli oraz przyczynia się do umacniania zasad demokracji (wyrok Sądu z dnia 12 września 2007 r., API/Komisja, T-36/04, Zb.Orz. s. II-3201, pkt 96).

193 O ile jest prawdą, że nadrzędny interes publiczny, który mógłby uzasadniać ujawnienie dokumentu, niekoniecznie musi różnić się od zasad stanowiących podstawę rozporządzenia nr 1049/2001 (ww. w pkt 145 wyrok LPN i Finlandia/Komisja, pkt 92), o tyle z orzecznictwa wynika, że same ogólne stwierdzenia nie mogą wykazać, iż zasada przejrzystości posiada szczególną wagę, która mogłaby przeważyć nad względami uzasadniającymi odmowę ujawnienia rozpatrywanych dokumentów, oraz że wnioskodawca powinien przedstawić w sposób konkretny okoliczności, na których opiera się nadrzędny interes publiczny uzasadniający ujawnienie danych dokumentów (zob. podobnie ww. w pkt 145 wyrok LPN i Finlandia/Komisja, pkt 93, 94 i przytoczone tam orzecznictwo).

194 W niniejszym wypadku z ich argumentacji streszczonej w pkt 190 powyżej wynika, że skarżące ograniczają się w istocie do wskazania, iż fakt, że żądane informacje są informacjami o środowisku dotyczącymi niebezpiecznych substancji, uzasadnia zwiększoną przejrzystość i szerszy publiczny dostęp do tych informacji, aby umożliwić łatwiejszy udział obywatela w procesie podejmowania decyzji i przyczynić się w ten sposób do zmniejszenia zagrożeń dla zdrowia i środowiska. Czyniąc to, skarżące

powołują się wyłącznie w sposób ogólny na zasady leżące u podstaw rozporządzenia nr 1367/2006 w związku z rozporządzeniem nr 1049/2001, bez wskazania żadnego argumentu mogącego wykazać, iż – w odniesieniu do dokładnej ilości substancji – w świetle szczególnych okoliczności niniejszej sprawy powołanie się na te zasady ma szczególną wagę. Jak wynika z orzecznictwa przywołanego w pkt 193 powyżej, ogólne stwierdzenia nie mogą wykazać, iż zasada przejrzystości posiada w danym wypadku szczególną wagę, która mogłaby przeważyć nad względami uzasadniającymi odmowę ujawnienia żądanych dokumentów.

195 Ponadto skarżące nie określają również względów, dla których niezbędne jest publikowanie dokładnej ilości rozpatrywanych substancji, oraz dlaczego publikacja całkowitego zakresu wielkości obrotu, dla którego substancja została zarejestrowana, jak określono w art. 119 ust. 2 lit. b) rozporządzenia REACH, nie wystarcza, aby zaspokoić interes publiczny w ujawnieniu.

196 Z powyższych rozważań wynika, że nadrzędny interes publiczny w ujawnieniu informacji żądanych w pkt 2 wniosku o udzielenie informacji nie wynika z samego faktu – przy założeniu ustalenia tego faktu – iż rozpatrywane informacje są informacjami o środowisku.

– W przedmiocie pojęcia informacji dotyczącej emisji do środowiska w rozumieniu art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006

197 Skarżące podnoszą, że informacja o dokładnej ilości, w której substancja została wprowadzona do obrotu, stanowi informację dotyczącą emisji do środowiska. W konsekwencji zgodnie z art. 6 rozporządzenia nr 1367/2006 za ujawnieniem tej informacji przemawia nadrzędny interes publiczny.

198 Skarżące odnoszą się także do art. 4 ust. 4 lit. d) konwencji z Aarhus, w którym po pierwsze, przewidziano możliwość oddalenia wniosku o udzielenie informacji o środowisku, jeżeli ujawnienie tych informacji miałoby szkodliwy wpływ na „tajemnicę handlową lub przemysłową, jeżeli tajemnica taka jest chroniona przez prawo dla obrony uzasadnionych interesów gospodarczych”, oraz po drugie, stwierdzono, że „mieszczące się w tych ramach informacje o wprowadzanych zanieczyszczeniach [emisjach] mające znaczenie dla ochrony środowiska należy ujawniać”.

199 W pierwszej kolejności, jeśli chodzi o ujawnienie informacji dotyczących emisji do środowiska, należy przypomnieć, że art. 6 rozporządzenia nr 1367/2006 dodaje do rozporządzenia nr 1049/2001 zasady szczególne dotyczące wniosków o udzielenie dostępu do informacji dotyczących środowiska (ww. w pkt 145 wyrok LPN i Finlandia/Komisja, pkt 79).

200 W szczególności w art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006 przewidziano domniemanie prawne, zgodnie z którym ujawnienie leży w nadrzędnym interesie publicznym wówczas, gdy wnioskowane informacje dotyczą emisji do środowiska, chyba że informacje te dotyczą dochodzenia, zwłaszcza w sprawie ewentualnego uchybienia prawu Unii (zob. podobnie ww. w pkt 119 wyrok LPN/Komisja, pkt 108).

201 Następnie w art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006 ustanowiono wymóg, aby zainteresowana instytucja rozpatrująca wniosek o udzielenie dostępu do dokumentu ujawniła go, jeśli żądane informacje dotyczą emisji do środowiska, nawet jeśli takie ujawnienie grozi naruszeniem ochrony interesów handlowych określonej osoby fizycznej lub prawnej w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001.

202 W tym względzie należy przypomnieć, że gdy instytucje zamierzają powołać się na wyjątek dotyczący wniosku o dostęp do dokumentów, powinny one interpretować i stosować ściśle wspomniany wyjątek (zob. wyrok Trybunału z dnia 21 lipca 2011 r., Szwecja/MyTravel i Komisja, C-506/08 P, Zb.Orz. s. I-6237, pkt 75 i przytoczone tam orzecznictwo), tak aby nie zniweczyć stosowania ogólnej zasady

polegającej na zapewnieniu opinii publicznej jak najszerszego dostępu do dokumentów znajdujących się w posiadaniu instytucji (wyrok Sądu z dnia 24 maja 2011 r., NLG/Komisja, T-109/05 i T-444/05, Zb.Orz. s. II-2479, pkt 123).

203 Wskazując zaś, że jeśli wnioskowane informacje dotyczą emisji do środowiska, to za ujawnieniem przemawia interes publiczny nadrzędny względem interesu chronionego przez wyjątek, art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006 pozwala na konkretne wdrożenie wspomnianej zasady ogólnej.

204 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o definicję emisji do środowiska, należy wskazać, że pojęcie „emisji do środowiska" nie zostało zdefiniowane ani w konwencji z Aarhus, ani w rozporządzeniu nr 1367/2006.

205 Jednakże, o ile rozporządzenie nr 1367/2006 nie zawiera wyraźnej definicji pojęcia emisji do środowiska, o tyle w art. 2 ust. 1 lit. d) ppkt (ii) tego rozporządzenia – w ramach definicji pojęcia informacji dotyczącej środowiska – wspomniano „emisje, zrzuty i inne rodzaje zanieczyszczeń wprowadzanych do środowiska, które wpływają lub mogą wpływać na elementy środowiska, o których mowa w ppkt (i)". Ów „ppkt (i)" odnosi się do „stanu elementów środowiska", lecz nie do „stanu ludzkiego zdrowia i bezpieczeństwa", o którym mowa w „ppkt (vi)" wspomnianego przepisu.

206 Nawet jeśli art. 2 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 1367/2006 ma w zasadzie na celu zdefiniowanie pojęcia informacji dotyczącej środowiska, to w świetle brzmienia „ppkt (ii)" tego przepisu dozwolone jest jednak stwierdzenie, że emisjami mogą być wyłącznie zanieczyszczenia środowiska, które wpływają lub mogą wpływać na elementy środowiska.

207 Ponadto należy wskazać, że wytyczne na temat stosowania konwencji z Aarhus, w brzmieniu z 2000 r., odsyłają do pojęcia emisji wynikającego z dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 257, s. 26), gdzie w art. 2 pkt 5 zdefiniowano emisję jako bezpośrednie lub pośrednie uwolnienie substancji, wibracji, ciepła i hałasu z punktowych lub rozproszonych źródeł w instalacji, do powietrza, środowiska wodnego lub gleby, a zgodnie z pkt 3 tego artykułu instalacja oznacza stacjonarną jednostkę techniczną, w której prowadzona jest jedna lub większa ilość działalności wymienionych w załączniku I do dyrektywy.

208 W niniejszym wypadku, bez konieczności orzekania w kwestii, czy definicja emisji do środowiska, która wynika z wytycznych na temat stosowania konwencji z Aarhus i zakłada istnienie zanieczyszczenia pochodzącego z instalacji, może czy nie może służyć do wykładni rozporządzenia nr 1367/2006, należy stwierdzić, że w każdym razie samego wytwarzania lub wprowadzania do obrotu substancji nie można uznać za zanieczyszczanie środowiska tą substancją, w związku z czym informacja o wytwarzanej lub wprowadzanej do obrotu ilości tym bardziej nie może stanowić informacji dotyczącej emisji do środowiska.

209 Należy wskazać po pierwsze, że powyższego stwierdzenia nie podważa argumentacja skarżących, zgodnie z którą wprowadzona do obrotu substancja siłą rzeczy wchodzi w interakcję ze środowiskiem i z ludźmi, w związku z czym już wprowadzenie do obrotu stanowi emisję do środowiska.

210 Przede wszystkim należy przypomnieć, jak wynika z rozważań przedstawionych w pkt 205 i 206 powyżej, że oddziaływanie na ludzkie zdrowie lub bezpieczeństwo nie wystarcza, aby stwierdzić istnienie emisji do środowiska, oraz że taka emisja zakłada zanieczyszczenie środowiska, które wpływa lub może wpływać na elementy środowiska.

211 W zakresie, w jakim skarżące twierdzą, że po wprowadzeniu substancji do obrotu przestaje ona być pod kontrolą podmiotu i może zanieczyścić środowisko oraz wpłynąć na jego elementy, należy wskazać, iż zanieczyszczenie środowiska związane z pojęciem emisji musi być rzeczywiste, a nie tylko potencjalne. Abstrakcyjne ryzyko emisji substancji istnieje od chwili jej produkcji. Oczywiście nie jest

wykluczone, że ryzyko to zostanie zwiększone przez wprowadzenie substancji do obrotu. Tym niemniej ani produkcja, ani wprowadzenie substancji do obrotu nie skutkują od razu emisją tej substancji do środowiska. Otóż samo ryzyko, iż substancja może stać się przedmiotem emisji do środowiska, nie uzasadnia kwalifikowania ilości produkowanej lub wprowadzanej do obrotu substancji jako informacji o emisjach do środowiska.

212 Następnie należy wskazać, że istnieją substancje, a mianowicie w szczególności półprodukty w rozumieniu art. 3 pkt 15 rozporządzenia REACH (zob. pkt 17 powyżej), które – jeżeli są używane zgodnie z ich przeznaczeniem – nie są emitowane do środowiska.

213 O ile wszystkie substancje inne niż półprodukty mogą zanieczyszczać środowisko w danej chwili cyklu ich używania, o tyle nie oznacza to jednak, że w odniesieniu do tych substancji produkowana lub wprowadzana do obrotu ilość może zostać uznana za informację dotyczącą zanieczyszczeń środowiska, które wpływają lub mogą wpływać na elementy środowiska (zob. pkt 206 powyżej).

214 Z powyższych rozważań wynika, że informacji, których zażądano w pkt 2 wniosku o udzielenie informacji, nie można uznać za dotyczące emisji do środowiska. W konsekwencji istnienie nadrzędnego interesu publicznego nie może w niniejszym wypadku wynikać z zastosowania art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006.

– W przedmiocie wyważenia różnych istniejących interesów

215 Skarżące podnoszą, że ECHA uchybiła obowiązkowi wyważenia interesu publicznego realizowanego przez ujawnienie informacji o środowisku z interesami handlowymi zainteresowanych spółek realizowanymi przez odmowę ujawnienia, powołując się na domniemanie prawne określone w art. 118 ust. 2 lit. c) rozporządzenia REACH, zgodnie z którym ujawnienie dokładnej ilości narusza ochronę interesów handlowych.

216 Powyższy argument nie podlega uwzględnieniu.

217 Jak wskazano bowiem w pkt 178 powyżej, na podstawie wspomnianego domniemania prawnego ECHA była uprawniona do przyjęcia założenia, że ujawnienie żądanych informacji skutkowałoby naruszeniem ochrony interesów handlowych zainteresowanych spółek, bez dokonywania konkretnego badania każdej informacji. Następnie zgodnie z art. 4 ust. 2 in fine rozporządzenia nr 1049/2001 rozpatrzyła ona, czy w danym wypadku nadrzędny interes publiczny uzasadnia ujawnienie. Wreszcie na podstawie uzasadnienia, które w celu umożliwienia zrozumienia jej rozumowania było dość szczegółowe, słusznie stwierdziła, że taki nadrzędny interes publiczny nie istnieje.

218 W tych okolicznościach należy oddalić zarzut skarżących dotyczący tego, że ECHA nie uwzględniła interesu publicznego ani nadrzędnego interesu publicznego w ujawnieniu rozpatrywanych informacji o środowisku i nie wyważyła prawidłowo rozbieżnych interesów zgodnie z art. 4 ust. 2 in fine rozporządzenia nr 1049/2001.

219 Skarżące nie wykazały również, że ECHA nie przestrzegała zasady, zgodnie z którą wyjątki od prawa dostępu do informacji o środowisku należy interpretować zawężająco. Oddalenie wniosku o udzielenie informacji – oparte na domniemaniu prawnym określonym w art. 118 ust. 2 lit. c) rozporządzenia REACH i na braku nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie żądanych informacji – nie pozwala bowiem stwierdzić, że wyjątek od prawa dostępu nie został zastosowany w sposób ścisły.

220 Z powyższego wynika, że zarzuty czwarty i piąty, a także zarzut trzeci – w zakresie, w jakim dotyczy on naruszenia art. 4 ust. 4 konwencji z Aarhus i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006 – należy oddalić jako bezzasadne w odniesieniu do pkt 2 wniosku o udzielenie informacji.

b) W przedmiocie zarzutu drugiego dotyczącego naruszenia art. 4 ust. 4 i 6 rozporządzenia nr 1049/2001

W przedmiocie części pierwszej zarzutu dotyczącej naruszenia art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001

221 Skarżące twierdzą, że ECHA uchybiła obowiązkowi przeprowadzenia konsultacji z osobami trzecimi, naruszając art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001.

222 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 w wypadku dokumentów strony trzeciej instytucja konsultuje się ze stroną trzecią w celu oceny, czy ma zastosowanie wyjątek przewidziany w art. 4 ust. 1 lub 2 tego rozporządzenia, chyba że nie ma wątpliwości, iż dokument ten podlega lub nie podlega ujawnieniu. Wynika stąd, iż instytucje nie mają obowiązku konsultowania się z zainteresowaną osobą trzecią, jeżeli jest jasne, że dokument powinien zostać ujawniony albo że nie powinien zostać ujawniony. We wszystkich innych wypadkach instytucje mają obowiązek konsultacji z zainteresowaną osobą trzecią. W związku z tym konsultacje z zainteresowaną osobą trzecią stanowią co do zasady wstępny warunek oceny możliwości zastosowania wyjątków ograniczających dostęp, przewidzianych w art. 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1049/2001 na wypadek dokumentów pochodzących od osoby trzeciej (wyroki Sądu: z dnia 30 listopada 2004 r., IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisja, T-168/02, Zb.Orz. s. II-4135, pkt 55; z dnia 30 stycznia 2008 r., Terezakis/Komisja, T-380/04, niepublikowany w Zbiorze, pkt 54; z dnia 3 października 2012 r., Jurašinović/Rada, T-63/10, Zb.Orz., pkt 83).

223 Należy także przypomnieć, że konsultacje z osobą trzecią inną niż państwo członkowskie przewidziane w art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 nie wiążą instytucji, ale pozwalają jej ocenić, czy ma zastosowanie wyjątek określony w ust. 1 lub 2 tego artykułu (ww. w pkt 222 wyrok Jurašinović/Rada, pkt 87).

224 Jeśli chodzi o pkt 2 wniosku o udzielenie informacji, odmawiając ujawnienia dokładnych ilości ze względu na to, że ujawnienie to naruszyłoby ochronę interesów handlowych zainteresowanych osób, ECHA zastosowała wyjątek określony w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001. O ile jest bezsporne, że przed wydaniem decyzji w sprawie wniosku ECHA nie przeprowadziła konsultacji z zainteresowanymi spółkami, o tyle z orzecznictwa przywołanego w pkt 222 powyżej wynika, że brak konsultacji z osobami trzecimi jest zgodny z rozporządzeniem nr 1049/2001, jeżeli jest jasne, iż w odniesieniu do rozpatrywanych dokumentów ma zastosowanie jeden z wyjątków określonych we wspomnianym rozporządzeniu.

225 W niniejszym wypadku ustalono już w pkt 178 powyżej, iż ECHA słusznie uznała – w szczególności na podstawie domniemania prawnego określonego w art. 118 ust. 2 lit. c) rozporządzenia REACH – że ujawnienie dokładnej ilości rozpatrywanych substancji naruszyłoby ochronę interesów handlowych zainteresowanych spółek i że wobec braku nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie, należało odmówić dostępu do żądanych informacji. W konsekwencji należy stwierdzić, że wyjątek określony w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 bezspornie ma zastosowanie do rozpatrywanych informacji, w związku z czym konsultacja z osobami trzecimi nie była konieczna.

226 Skarżące nie mogą podawać w wątpliwość powyższego stwierdzenia, powołując się na wyrok Trybunału z dnia 16 grudnia 2010 r. Stichting Natuur en Milieu i in. (C-266/09, Zb.Orz. s. I-13119). W wyroku tym Trybunał orzekł w szczególności w przedmiocie wykładni art. 4 dyrektywy 2003/4, który dotyczy odstępstw od prawa dostępu. Jest prawdą, że zgodnie z pkt 3 sentencji wspomnianego wyroku art. 4 dyrektywy 2003/4 należy interpretować w ten sposób, że nakazane w nim porównanie interesu publicznego, któremu ma służyć ujawnienie informacji o środowisku, z interesem szczególnym dyktującym odmowę udostępnienia informacji powinno odbyć się w każdym konkretnym przypadku

przedstawionym właściwym organom, nawet jeżeli prawodawca krajowy określi w przepisie o charakterze generalnym kryteria umożliwiające ułatwienie tej porównawczej oceny istniejących interesów. Trybunał nie orzekł jednak, że instytucje Unii nie mogą uwzględnić domniemania prawnego – takiego jak określone przez prawodawcę Unii w art. 118 ust. 2 lit. c) rozporządzenia REACH – ani że wbrew brzmieniu art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 muszą one przeprowadzić konsultację z osobami trzecimi, nawet w wypadkach, gdy jest bezsporne, iż dokument musi lub nie musi zostać ujawniony.

227 Z powyższych rozważań wynika, że należy oddalić część pierwszą zarzutu drugiego.

W przedmiocie części drugiej zarzutu drugiego dotyczącej naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 oraz naruszenia zasady proporcjonalności

228 Skarżące twierdzą po pierwsze, że ECHA uchybiła obowiązkowi zbadania możliwości udzielenia częściowego dostępu do informacji o dokładnej ilości, którą wprowadził do obrotu każdy rejestrujący, przez co naruszyła art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001.

229 Z brzmienia art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 wynika, że jeżeli wyjątki dotyczą jedynie części dokumentu, o którego ujawnienie wystąpiono, pozostałe części dokumentu są ujawniane. Ponadto zasada proporcjonalności wymaga, aby odstępstwa nie przekraczały granic tego, co jest stosowne i konieczne do realizacji wyznaczonego celu (wyrok Trybunału z dnia 6 grudnia 2001 r., Rada/Hautala, C-353/99 P, Zb.Orz. s. I-9565, pkt 28; wyrok Sądu z dnia 19 marca 2013 r., In ‘t Veld/Komisja, T-301/10, Zb.Orz., pkt 200).

230 Sąd orzekł już, że art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 wymaga konkretnego i indywidualnego badania treści każdego dokumentu. Tylko takie bowiem badanie każdego dokumentu może umożliwić instytucji ocenę możliwości przyznania wnioskodawcy częściowego dostępu. Ocena dokumentów dokonana według kategorii zamiast pod kątem konkretnych informacji zawartych w tych dokumentach okazuje się niewystarczająca, ponieważ analiza, jakiej się wymaga od instytucji, powinna pozwolić jej na konkretną ocenę, czy przywołany wyjątek rzeczywiście ma zastosowanie do wszystkich informacji zawartych we wspomnianych dokumentach (zob. podobnie ww. w pkt 146 wyrok Franchet i Byk/Komisja, pkt 117 i przytoczone tam orzecznictwo).

231 Jak wynika z orzecznictwa przywołanego w pkt 169 powyżej, od zasady, zgodnie z którą badanie wymagane do rozpatrzenia wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów musi mieć charakter konkretny i indywidualny, istnieją jednak wyjątki, w szczególności w wypadku ogólnego domniemania, zgodnie z którym ujawnienie rozpatrywanego dokumentu naruszałoby jeden z interesów chronionych przez wyjątki określone w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001. Ponadto wskazano już w pkt 177 powyżej, że sytuacja taka ma miejsce tym bardziej, gdy takie domniemanie zostało wyraźnie przewidziane w przepisie prawnym, a mianowicie w niniejszym wypadku w art. 118 ust. 2 lit. c) rozporządzenia REACH.

232 W zakresie, w jakim skarżące podnoszą, iż w następstwie oceny poszczególnych wypadków ECHA nie rozważyła możliwości ujawnienia informacji o ilości szczególnych substancji, należy wskazać, że domniemanie prawne określone w art. 118 ust. 2 lit. c) rozporządzenia REACH, zgodnie z którym ujawnienie dokładnej ilości narusza ochronę interesów handlowych zainteresowanych osób, obejmuje wszystkie rozpatrywane substancje oraz że skarżące nie przedstawiły – ani w odniesieniu do wszystkich tych substancji, ani w odniesieniu do poszczególnych substancji – okoliczności mogących obalić owo domniemanie prawne. Skarżące nie wykazały również istnienia nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego, przynajmniej w odniesieniu do części substancji, ujawnienie żądanych informacji. A zatem ECHA mogła stwierdzić –nie mając obowiązku badania poszczególnych wypadków – że informacje o dokładnej ilości wszystkich rozpatrywanych substancji są objęte wyjątkiem określonym w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001.

233 W replice skarżące twierdzą, po drugie, że ECHA naruszyła zasadę proporcjonalności, ponieważ nie uwzględniła możliwości ujawnienia informacji o ilości poszczególnych substancji zgodnie z art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001.

234 ECHA twierdzi, że skarżące podnoszą w ten sposób nowy zarzut, który jest niedopuszczalny lub przynajmniej jest bezzasadny.

235 Co się tyczy kwestii dopuszczalności podniesionej przez ECHA, przede wszystkim należy przypomnieć, że zgodnie z przepisami art. 44 § 1 lit. c) i art. 48 § 2 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r. skarga powinna zawierać wskazanie przedmiotu sporu oraz zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów, a także że nie można podnosić nowych zarzutów w toku postępowania, chyba że ich podstawą są okoliczności prawne i faktyczne ujawnione dopiero w toku postępowania. Jednak zarzut, który stanowi rozwinięcie zarzutu podniesionego wcześniej bezpośrednio lub w sposób dorozumiany w skardze wszczynającej postępowanie i który jest z nim ściśle związany, należy uznać za dopuszczalny. Argument podniesiony na poparcie zarzutu należy traktować odpowiednio (ww. w pkt 229 wyrok In 't Veld/Komisja, pkt 97).

236 Jak wynika z orzecznictwa przywołanego w pkt 229 powyżej, dany organ musi przestrzegać zasady proporcjonalności, gdy stosuje odstępstwa od prawa dostępu do dokumentów. W szczególności art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 ma na celu przyczynienie się do przestrzegania tej zasady, zezwalając na częściowe ujawnienie, jeżeli wyłącznie część żądanego dokumentu jest objęta wyjątkiem od prawa dostępu, aby nie przekraczać granic tego, co jest stosowne i konieczne dla osiągnięcia zamierzonego celu. W tym kontekście odniesienie się przez skarżące do zasady proporcjonalności nie stanowi nowego zarzutu, lecz argument, który uściśla zarzut dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001. W istocie skarżące twierdzą, że naruszając ten przepis, ECHA jednocześnie naruszyła zasadę proporcjonalności.

237 Z powyższego wynika, że zarzut dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności jest dopuszczalny.

238 Następnie, co do istoty, należy jednak stwierdzić, że zarzut ten nie jest zasadny, ponieważ ECHA nie uchybiła wymogom zasady proporcjonalności, nie przyznając dostępu do części żądanych informacji po zbadaniu poszczególnych wypadków.

239 Już w pkt 232 powyżej wskazano, że w świetle domniemania prawnego określonego w art. 118 ust. 2 lit. c) rozporządzenia REACH takie badanie poszczególnych wypadków nie było konieczne. Przepis ten nie przekracza granic tego, co jest stosowne i konieczne, aby osiągnąć zamierzony cel, a mianowicie chronić interesy handlowe.

240 W tym względzie należy wskazać, że to domniemanie prawne niekoniecznie stoi na przeszkodzie dla dostępu do żądanej informacji, lecz iż istnieje możliwość wskazania w danym wypadku okoliczności mogących obalić owo domniemanie lub też wykazać istnienie nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie żądanych informacji w całości lub w części (zob. analogicznie orzecznictwo przywołane w pkt 172 powyżej). Ponadto zgodnie z art. 119 ust. 2 lit. b) rozporządzenia REACH ECHA jest w każdym razie zobowiązana do publikacji całkowitego zakresu wielkości obrotu, dla którego została zarejestrowana substancja. A zatem rozporządzenie REACH w pewnym stopniu pozwala na dostęp do informacji o ilości substancji, nawet jeśli jej dokładna ilość nie jest ujawniana.

241 Z powyższych rozważań wynika, że należy oddalić część drugą zarzutu drugiego i w konsekwencji wspomniany zarzut w całości w odniesieniu do pkt 2 wniosku o udzielenie informacji.

242 Z powyższego wynika, że skarga nie jest zasadna w zakresie, w jakim dotyczy oddalenia pkt 2 wniosku o udzielenie informacji.

4. *W przedmiocie zarzutów drugiego i trzeciego dotyczących, odpowiednio, w wypadku zarzutu drugiego, naruszenia art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, a w wypadku zarzutu trzeciego, naruszenia art. 4 ust. 1, 3 i 4 konwencji z Aarhus i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006, w zakresie, w jakim odnoszą się one do pkt 3 wniosku o udzielenie informacji*

a) W przedmiocie zarzutu drugiego dotyczącego naruszenia art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001

243 Skarżące twierdzą, że ECHA nie przestrzegała obowiązków wynikających z art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001.

244 W szczególności skarżące podnoszą, że ECHA powinna była przeprowadzić konsultacje z rejestrującymi, którzy złożyli wniosek o zapewnienie poufności mający na celu nieujawnianie całkowitego zakresu wielkości obrotu. Dodają one, że w odniesieniu do innych rejestrujących konsultacja ta nie była niezbędna, ponieważ jest oczywiste, iż nie istnieje żaden powód, aby odmówić udzielenia dostępu do żądanej informacji.

245 ECHA twierdzi, że konsultacja z osobami trzecimi nie była konieczna, ponieważ nie ma ona obowiązku konsultacji z osobami trzecimi w odniesieniu do informacji, których nie posiada. Ponadto, nawet jeśli posiadałaby te informacje, znajdowałyby do nich zastosowanie wyłącznie szczególne przepisy dotyczące rozpowszechniania w Internecie, wskazane w art. 119 rozporządzenia REACH.

246 Należy przypomnieć, po pierwsze, że zgodnie z art. 119 ust. 2 lit. b) rozporządzenia REACH informacje o całkowitym zakresie wielkości obrotu są publikowane w Internecie, chyba że złożono wniosek o zapewnienie poufności, którego zasadność uznała ECHA.

247 Należy wskazać, po drugie, że zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 stosuje się je „do wszystkich dokumentów przechowywanych przez instytucję, tj. dokumentów sporządzanych lub otrzymywanych przez nią i pozostających w jej posiadaniu, we wszystkich obszarach działalności Unii", oraz że zgodnie z art. 118 ust. 1 rozporządzenia REACH „[r]ozporządzenie […] nr 1049/2001 ma zastosowanie do dokumentów znajdujących się w posiadaniu [ECHA]". Z powyższego wynika, że prawo dostępu do dokumentów instytucji, o którym mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001, odnosi się jedynie do dokumentów istniejących i znajdujących się w posiadaniu danej instytucji (ww. w pkt 105 wyrok Strack/Komisja, pkt 38).

248 W niniejszym wypadku w pkt 3 wniosku o udzielenie informacji ChemSec zażądała dostępu do informacji o całkowitym zakresie wielkości obrotu, dla którego zarejestrowano 356 rozpatrywanych substancji, w sytuacji gdyby niemożliwy był dostęp do informacji wskazanych w pkt 2 wniosku o udzielenie informacji, a mianowicie informacji o dokładnej ilości tych substancji (zob. pkt 35 powyżej).

249 W pkt 1 lit. c) zaskarżonej decyzji ECHA stwierdziła, że „żądany dokument nie znajduje się ani w bazach danych, ani w jej dokumentacjach" oraz że rozporządzenie nr 1049/2001 nie nakłada obowiązku sporządzania dokumentów, aby udzielić odpowiedzi na wnioski o dostęp do dokumentów. Otóż, aby móc doręczyć skarżącej taki dokument – przyjmując założenie, że wnioski o rejestrację zostały rzeczywiście złożone w odniesieniu do wszystkich rozpatrywanych substancji – ECHA musiałaby zebrać informacje zawarte we wszystkich dokumentacjach rejestracji i obliczyć całkowite zakresy wielkości obrotów rozpatrywanymi substancjami. Uściśliła ona, że taka sama sytuacja ma miejsce w wypadku dostępu do określonego skumulowanego zakresu wielkości obrotu dotyczącego każdej z substancji wskazanych we wniosku, w sytuacji gdyby wniosek ten należało interpretować w ten sposób. ECHA dodała jednak, iż nakazała zebranie informacji przedstawionych w odniesieniu do zakresu wielkości obrotu z indywidualnych dokumentacji wymienionych we wniosku substancji. Do

swojego pisma załączyła tabelę zawierającą owe informacje, uściślając że „[m]etoda przyjęta dla ustalenia całkowitego zakresu wielkości obrotu jest […] aktualnie opracowywana" oraz że „nie może [ona] zatem zapewnić prawidłowości wspomnianych opracowywanych fizycznie informacji".

250 Skarżące wskazują, że nie otrzymały żądanych informacji, gdyż ich wniosek odnosił się do zakresów wielkości obrotów przypadających na każdego rejestrującego, a nie do skumulowanych danych. Dodają one, iż art. 119 ust. 2 lit. b) rozporządzenia REACH wymaga, aby ECHA publikowała całkowity zakres wielkości obrotu w odniesieniu do każdego indywidualnego rejestrującego. Ponadto o ile skarżące nie utrzymują, że ECHA dysponowała całkowitymi zakresami ilości, o tyle są one zdania, iż ECHA powinna dysponować tymi danymi, ponieważ zgodnie z art. 119 ust. 2 lit. b) rozporządzenia REACH ciąży na niej obowiązek rozpowszechniania ich.

251 Należy wskazać, że w dniu wydania zaskarżonej decyzji ECHA nie określiła jeszcze metody ustalania całkowitych zakresów wielkości obrotów i nie mogła zatem uwzględnić żądań zawartych we wniosku skarżących mającym na celu udzielenie dostępu do tych danych.

252 Należy także wskazać, że rozporządzenie REACH nie wiąże obowiązku wynikającego z art. 119 ust. 2 lit. b) wspomnianego rozporządzenia z prawem dostępu do dokumentów, o którym mowa w art. 118 ust. 1 w związku z art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001. Dlatego też nie jest możliwe egzekwowanie wykonania obowiązku rozpowszechniania w Internecie za pomocą wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów (zob. podobnie i analogicznie ww. w pkt 105 wyrok Strack/Komisja, pkt 44). Z tej perspektywy wniosek o udzielenie dostępu do dokumentów nie może zobowiązywać ECHA do sporządzenia pewnych danych, które nie istnieją, nawet jeśli rozpowszechnianie tych danych jest przewidziane w art. 119 rozporządzenia REACH.

253 W konsekwencji ECHA była uprawniona do oddalenia pkt 3 wniosku o udzielenie informacji ze względu na to, że nie posiadała żądanych informacji. Ponieważ nie musiała przeprowadzać konsultacji z osobami trzecimi w odniesieniu do informacji, których nie posiadała, nie można zarzucać ECHA naruszenia art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001.

254 Z powyższego wynika, że należy oddalić zarzut drugi w zakresie, w jakim dotyczy on pkt 3 wniosku o udzielenie informacji.

b) W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia art. 4 ust. 1, 3 i 4 konwencji z Aarhus i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006

255 Skarżące zarzucają ECHA naruszenie art. 4 ust. 1, 3 i 4 konwencji z Aarhus oraz art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006 poprzez odmowę dostępu do informacji o substancjach chemicznych stanowiących przedmiot ich wniosku o udzielenie informacji.

256 W zakresie, w jakim zarzut trzeci także odnosi się do pkt 3 wniosku o udzielenie informacji, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r. skarga powinna zawierać zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów. Przedstawienie zarzutów, o którym mowa, winno być wystarczająco jasne i precyzyjne, aby umożliwić stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi wydanie orzeczenia w przedmiocie skargi, w danym wypadku także bez informacji dodatkowych. Z tego względu skarżący powinien wyjaśnić, na czym polega zarzut, na którym opiera się skarga, w związku z czym samo abstrakcyjne wskazanie zarzutu nie czyni zadość wymogom regulaminu postępowania (wyrok Sądu z dnia 12 września 2013 r., Besselink/Rada, T-331/11, niepublikowany w Zbiorze, pkt 38).

257 Należy zaś stwierdzić, iż skarżące ograniczają się do wskazania, że wniosek o udzielenie informacji dotyczy informacji o środowisku oraz że odstępstwa od prawa dostępu do takich informacji są regulowane w konwencji z Aarhus oraz w rozporządzeniu nr 1367/2006. Skarżące nie wyjaśniają

jednak, w jaki sposób konwencja z Aarhus lub rozporządzenie nr 1367/2006 mogłyby stać na przeszkodzie dla oddalenia przez ECHA pkt 3 wniosku o udzielenie informacji ze względu na to, że żądane informacje nie znajdowały się w jej posiadaniu. Przedstawienie rozpatrywanego zarzutu nie pozwala zatem określić zarzucanego naruszenia, tak aby umożliwić Sądowi przeprowadzenie kontroli.

258 A zatem zgodnie z art. 44 § 1 lit. c) regulamin postępowania z dnia 2 maja 1991 r. należy odrzucić zarzut trzeci jako niedopuszczalny w zakresie, w jakim dotyczy on pkt 3 wniosku o udzielenie informacji.

259 Należy wskazać zresztą, że art. 4 ust. 3 lit. a) konwencji z Aarhus stanowi wyraźnie, iż można odmówić udzielenia informacji dotyczącej środowiska, jeżeli władza publiczna, do której żądanie jest skierowane, nie posiada żądanej informacji. Zgodnie z art. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1367/2006 „[r]ozporządzenie [nr 1049/2001] ma zastosowanie do wszelkich złożonych przez wnioskodawcę wniosków o uzyskanie dostępu do informacji dotyczących środowiska, będących w posiadaniu instytucji lub organów Wspólnoty”, co pozwala także stwierdzić, iż odesłanie to dotyczy wyłącznie dokumentów istniejących i znajdujących się w posiadaniu danej instytucji. W konsekwencji, nawet przyjmując założenie, że całkowite zakresy wielkości obrotów stanowią informacje o środowisku, okoliczność ta nie wpływa na zgodność z prawem oddalenia pkt 3 wniosku o udzielenie informacji.

260 Z powyższego wynika, że skargę należy oddalić w zakresie, w jakim dotyczy ona pkt 3 wniosku o udzielenie informacji.

261 Z wszystkich powyższych rozważań wynika, że jeśli chodzi o pkt 1 wniosku o udzielenie informacji, to należy umorzyć postępowanie w zakresie, w jakim nazwy i dane, których ujawnienia żądają skarżące, od dnia 23 kwietnia 2014 r. są dostępne w witrynie internetowej ECHA (zob. pkt 121 powyżej). Jeśli chodzi o inne informacje stanowiące przedmiot pkt 1 wniosku o udzielenie informacji, to skargę należy uwzględnić (zob. pkt 164 powyżej) i stwierdza się nieważność zaskarżonej decyzji w tym zakresie.

262 Jeśli chodzi natomiast o oddalenie pkt 2 i 3 wniosku o udzielenie informacji, to skargę należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

263 Zgodnie z art. 134 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron, każda z nich pokrywa własne koszty. Jednakże jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami sprawy, Sąd może orzec, że jedna ze stron pokrywa, oprócz własnych kosztów, część kosztów poniesionych przez stronę przeciwną. Ponadto zgodnie z art. 137 regulaminu postępowania w przypadku umorzenia postępowania Sąd rozstrzyga o kosztach według uznania.

264 Ponieważ w niniejszej sprawie skargę częściowo uwzględniono, należy orzec, że skarżące ECHA i Cefic pokrywają własne koszty.

265 Ponadto zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty. W konsekwencji Komisja również pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

1) Umarza się postępowanie w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) z dnia 4 marca 2011 r. w odniesieniu do odmowy ujawnienia przez ECHA informacji żądanych w pkt 1 wniosku o udzielenie informacji w zakresie, w jakim ten pkt 1 dotyczy nazw i danych 6611 spółek dostępnych w Internecie od dnia 23 kwietnia 2014 r.

2) Stwierdza się nieważność decyzji ECHA z dnia 4 marca 2011 r. w odniesieniu do odmowy ujawnienia przez ECHA informacji żądanych w pkt 1 wniosku o udzielenie informacji w zakresie, w jakim ten pkt 1 dotyczy informacji jeszcze nieujawnionych w dniu 23 kwietnia 2014 r.

3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

4) Każda strona, w tym Komisja Europejska i European Chemical Industry Council (Cefic), pokrywa własne koszty.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 23 września 2015 r.

Podpisy

Spis treści

Ramy prawne 2

A – Prawo międzynarodowe 2

1. Porozumienie TRIPS 2

2. Konwencja z Aarhus 3

B – Prawo Unii 4

1. Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 4

2. Dyrektywa 2003/4/WE 7

3. Rozporządzenie REACH 7

4. Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 11

Okoliczności powstania sporu i zaskarżona decyzja 13

Przebieg postępowania i żądania stron 18

Co do prawa 19

A – W przedmiocie dopuszczalności 19

1. W przedmiocie zarzutu niedopuszczalności 19

2. Odnośnie do przeszkody procesowej dotyczącej niedopuszczalności przedmiotu skargi ... 21

B – W przedmiocie utrzymania przedmiotu sporu w odniesieniu do wniosku o udzielenie informacji w zakresie, w jakim dotyczy on nazw i danych rejestrujących ujawnionych po wniesieniu skargi 22

C – Co do istoty 24

1. W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, odnoszącego się do pkt 1–3 wniosku o udzielenie informacji 24

2. W przedmiocie zarzutów czwartego i piątego dotyczących, odpowiednio, w wypadku zarzutu czwartego – naruszenia art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001, a w wypadku zarzutu piątego – naruszenia art. 4 ust. 2 akapit ostatni i art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001, w zakresie, w jakim odnoszą się one do pkt 1 wniosku o udzielenie informacji 26

a) W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej naruszenia art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 27

b) W przedmiocie części drugiej, dotyczącej naruszenia art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 28

3. W przedmiocie zarzutów drugiego, trzeciego, czwartego i piątego dotyczących, odpowiednio, w wypadku zarzutu drugiego – naruszenia art. 4 ust. 4 i 6 rozporządzenia nr 1049/2001, w wypadku zarzutu trzeciego – naruszenia art. 4 ust. 4 konwencji z Aarhus i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006, w wypadku zarzutu czwartego – naruszenia art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, a w wypadku zarzutu piątego – naruszenia art. 4 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 1049/2001, w zakresie, w jakim odnoszą się one do pkt 2 wniosku o udzielenie informacji 29

a) W przedmiocie zarzutów trzeciego, czwartego i piątego dotyczących, odpowiednio, zarzut trzeci – naruszenia art. 4 ust. 4 konwencji z Aarhus i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006, zarzut czwarty – naruszenia art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, a zarzut piąty – naruszenia art. 4 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 1049/2001 29

W przedmiocie naruszenia ochrony interesów handlowych 30

W przedmiocie istnienia nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie 31

– W przedmiocie istnienia nadrzędnego interesu publicznego w wypadkach wniosków o udzielenie informacji o środowisku 32

– W przedmiocie pojęcia informacji dotyczącej emisji do środowiska w rozumieniu art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006 34

– W przedmiocie wyważenia różnych istniejących interesów 36

b) W przedmiocie zarzutu drugiego dotyczącego naruszenia art. 4 ust. 4 i 6 rozporządzenia nr 1049/2001 37

W przedmiocie części pierwszej zarzutu dotyczącej naruszenia art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 37

W przedmiocie części drugiej zarzutu drugiego dotyczącej naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 oraz naruszenia zasady proporcjonalności 38

4. W przedmiocie zarzutów drugiego i trzeciego dotyczących, odpowiednio, w wypadku zarzutu drugiego, naruszenia art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, a w wypadku zarzutu trzeciego, naruszenia art. 4 ust. 1, 3 i 4 konwencji z Aarhus i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006, w zakresie, w jakim odnoszą się one do pkt 3 wniosku o udzielenie informacji 40

a) W przedmiocie zarzutu drugiego dotyczącego naruszenia art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 40

b) W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia art. 4 ust. 1, 3 i 4 konwencji z Aarhus i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006 41

W przedmiocie kosztów 42